

לט

ג'ז'ז

יירוה דעתן קאו הלוות גדה

ב' יוסט

ו. כל בדיקות אלו בין בדיקת האפקט טהרה בין בדיקת **כל** החשבאה **אֵלָי** תברוק בבעד שחוזר [וכור] **אלְאֵלָי** בצדך נקי ורך או בצד
גפן או בצד פשתן יישן שחוזר נקי ורך. נפלק כל ליל (ח). המלין כל נים מונוטם סמלן כי טdkין מומוסין גמלון פרשנול ומוציאים להומס
לפניהם מפייע ליה ולממולן לדמג **לְאַלְמָנִים** טdkיסים למם קמנסת מלה נפקולין מו צמגר נקי ורך רם רם טdkי דלכמגון מעלו לדיקס מהי וזה מנה דם
מנטה להן נתקין למם קמנסת מלה נפמאן מלה נפקולין מו צמגר נקי ורך ומי קדיש טdkי זכימנו כל נמלוי דלכמגון מהן חוגעתה
דררכי משה

קצנו: (א) וכן כתוב המודל כי החלטות גוזה דף של"א עג (ס"י משל) בשם ספר התרומות והחסמי"ג בס"י תחכ"ו י"כ ש策ריה שלא יהא בין בריהה לבריהה רק חמשה ימים בלבד יומ שפוקת בו לעזרה;

四

(א) אין לך אנטה יומם אמריגי בלבך. ובממל'ך גלופה גיגאנטס וכפליה פאלטראן גאלטאניטס ורילס נאפקהן פאלטאנט זגדיריקס פוד ענטשס קניין. פוד קלו (מגניז':

דרכישת

[ב] באחד מן האמצעיים וכו'. הוא דבריו הרא"ש מרביה הדא"ר אבל שאר המחברים לא הקילו כל כך אלא פסקו שכבר שוווקה ברקה תחולין או סופן וכן כתב הרשב"א שראוי להחמיר בווע וספר הדרומה וספ"ג כתבו שראוי לחוש לרביה ובמי חנינה שכן לא בברקה תחולין וסופן עיין שם. דשל"ל (ביביאור לטדור). ועוד קאו הינה:

הנחות והארות

יב) בז' הוא בודרין הנזכר (בשםמו), והוא מובן על מי קי' הצעין, ובכתי אריה יוסי תחכמי, ובמודרני כתוב "הוותק מספר התווומה סוף המזוזה וס"י", ובנוסף שהוא ראש תיכת יוספר יאסם, והוא בראשם החלם ס"י ב"ז (ובראשם הריגל חור), אמן הלשון שונה שם (ועיין בוגדן מרובה על השוע"ע): יב*) אול' צ'ל פ"ק דודה והוא ברוך ז' עב' ד"ה ר"א, (פחה נדה ח): יג') בתום הלשון "אבל ים ח"

טפוחם צדורי פהרב

) ס"ט ריש סקיע"ח וסוףו, סי' קצ"ז ד"ה נזהור על הראשונות. חז"ד ביאורדים סק"ג:

ז' יזרה דעתה קצוץ ההלכות נדה

קצנו (א) וגוזנים לכתלה ליוודר בר. ר' ר' כל' גמזכה פימן פ"ג כתן דכון צניטס טלנו מומילין למונס מיאס צמי כמו שטמונן צמיעף י"ח [נסנא]. פאיטו שיכולה למונס ערלו פאלר פלמה ערליים: (ב) הווא זלא ראתה רך יומ אחד. הגען, הוליל ומעיעס פותום ניסים לסת מהר נרכו קץ על פאי טענד

הו: ספיש גולן מילא תפקידם במלטה סקוטן⁽²⁾ צטמ' (4) ונסגן לכתלה לזר ולדיענד

ג. י. ז' ביום שפטו סכת מדלאות ובודקתו עצמה באטר חלבש חלקו ^(ט) הבורך לח שאין בו כהם וככילה תשם טדיינס הכרוקים מכתומים ^(י) ומיטים תמחה תוחחיל לסתור שבעה נקיים: סג' ז' ומונגע כל קומ סטטקה פוקקן ננטסה ון סטמן ולענשת נגניות ממנס מ. ס. גל' כמונס ליק פאייס כל מיטס די נגן ון גונגן ון גונגן ^(ט) חלן נטעמ האטן בגון מטה כהאולכם נדרך ^(ט) ולחן נה בעזיזס צולל נטפור טבנה נקייס ^(ט) רק שטחמלוק נמי זונדוק מס' :

לעינן גולמו מוש ווילטמן נאפקין **ד** בכל יום משכעתו ר' ימל' הספירות צירכה למות בודקת לכתלה טהרה דרכו. ואלה שלמה ווילטמן **ה** פעמים כבל' יומ שחרית ואחת סמך לבין השמשות ר' ני' וואם לא לכתלה ליחך, סיגו כלם

קוזס נלכו, וק'ע: ו-ה' קוזס צפמל מעדיין מלך ד-ה' ט' ט' זכרי פמחות מה פ' ט' מוט כה' ח' ג', וט' מהממר ולדין מלוי נפקם מינא, כל נפלטו הטע נזיליכס לאטמן ממען יומייס עס טרילה נו זומלאן צפמלון זומפלון ט-צטש עיקיס (מלקמן טמייף ט' ט' ט). ונחלח לי זטפמן מילא ליטיכו דטורה ולטמה בטור' מיי קפפיה, דליאן מלע רלהה לך יוס מלע זייני קפפיה נדליך צפאלים נל' מאי פילו זטיעג, טכ'ל נט' רטמא רק כמס מפנד נאקסל. צו' גיזי סטפירה צו' צטפילהע, ט'ב: ז-ומנהונ בשער הווא-כ'. ואיזין נקען סטמן ק'ע ט' ק'ע י'ג' מדען נצטט לבנייס נצטט הוועט טונג ומטעעט נט' גיזיילט

נערך ל'חם ל'בדורוק"ש יומן בילוטים: יומן בילוטים: יומן בילוטים: יומן בילוטים:

פָתָחִי תְשׁוּבָה **בָּאָר דַּיְמָבֵב**

ההמתק מושך ה' ים', והוודה ולבשה בוגרת של הגנות ככמה כתמים. אכן היהת תגונה, מלטפה סינר לבן גקי מלובנה, של אומלן, ואחר ב' ים נדע לה שאין ציד לסתמו פחדש ה' ים', ושאלת אם היא דשא' למונת שכעה נקירה מפטיקת מהורתה והראשון, כי אומרת שהוא מבריה המבאים שבחולקה שהם מימי טומאהו הראשון, ולהוחכו מילין אמרה שהניבור נקי גדרין ואילו בנתום מודרך היה גמא אל הסיגן, תונה השאלה והוא מוחלך לכמה בזים. הא, אם גרא' רישי' בפומת'ם הוא אשגנטים אשר גפלו מטללה לרעה. התב', אך אם נושא אורתם להזרות, אום נוצרה שחכמויות והם וזה מידי' דזהה. הא, אף אם אין חולין ברכך, אם נאנן לה ממה שחייב אורתה שבכורה אוון בטבעיות עין, גם מה יוסיף לה מה שהניבור הדוחון נק'. העולה לעצם טפוך א', מארח שחויה עצמה בטבעיות לטבורי אורח היחסים, ומולעת אין נפקה מינה בספיקות דחוירותין. כיון ש↙רשות הכתובים בטבעיות עין שם מפי נודה, אך אם אין בהם בעיטה עין גם כן עללו לית. תעלת החוכחה עליל הסיגן בעי' ריש' ק' א' שער לה בתם. ובזביזה כוונת, אין חולין שהם מיין ונודה, בין שטעא' ב' ים' וראזיטים: (א) ריש' ק' ב' ריש' ק' א' שער ההואוות און ע' בלוטין בראין, סוף טען זיין ליהוקן האיציך שבעל ספרות התקומות המכנה בכל ים' ונאמר היין זיין כו', ריכוכיב וזקיאו', קון וספסטה לה. אך בתשובה נרע ביהודה תניינא. תולק' יהודת דעה סימן קל' זולק עלי', ע' ש. עזין נשבות מתווים בר בוחר' גיטין פרואג טמן רוצ'ב' שבתב נס כן דאיינן פטרון, ולא דמי' לאמר, ע' ש. וכן בתשובה הרוביין איל' א' סימן צי' חיד' טפוך אל' קון כתוב בס' שאין צורכה להוציא המספר בשפהיתן, עין

שְׁמַתְּפָנִים

Digitized by srujanika@gmail.com

10. The following table shows the number of hours worked by 1000 employees in a company.

For more information about the study, please contact Dr. John D. Cawley at (609) 258-4626 or via email at jdcawley@princeton.edu.

בב"י י"ג עמוד קפ"ו ד"ה ומ"ח ח' למועד
לימודם של הרים מילוק ציון נדא ליזכה,
ויצלה נדא טו, ה' דכל נדא ברורה
בצנעה נקנ"ס, אף נפקותם ממיין
זאת, דף ג' על פ"ט ס"מ הרים סומכם ברכ'.

(ב) ציריך שיחיו רצויים בו דלמן מוש נפקומת הולן לדין ריבוי נכל פולציגן המכ מומלך דרכו מפלין קיפא כמלהן גרכיה ני' כפומקס צטאליה, כטאלם צטול

לכילה לשב טבנה נקיים ממה
לליה עצמי. והוא דוקן גודל
שים כוכב פטור דין לפ' כתלאו
גנס ז'וז'ע המכון צעל צי', ועל
כלתך שיט זו חוץ נפקות
מיינא. וכלהה לי דיט זו נפקות
נץ' לדין, לפי מה דקימלן נן
לטבנה שיט זה ומם מיל' ג'יל'ה
בדיקת כלל, כמו טכנות ריש מינן
קפק'א' ונטען דלו' טין נזק
טומאה. מה צלען קן בזבב
הקדמיים קיימלן נן כמן דלכטטס
ג'יל'ה דיקה, והנטען דיט'
בזקוקט נמלה עד צלען הצעב
נקיים, על כן קה מכםן נן כמן
לטוקט טומלה עלי' עד צילען
הצעב נקיים לרופין. דל' מיל'ה
בגע' קן הצעב נקיים כי
בעבז מזוקט עשרה ואיל' ג'יל'ה
בדיקת פלינו למכתה, קה מכםן
כל' דלפלו' לחס' מלחה צקו'ו
הצעב נקיים ממת' מקטור כל',
הס' קן עדין מוקפה קרלהונגה
עליה וג'יל'ה דיקה נכמתה גס

יפי גמוריין וצמדקין נועומק רקען כי כה מפַרְעָה עַל פִּי צָלָם הָגַע לְמִקְומֵשׁ שָׂאָמָמֶשׁ דְּבָרַ קָנִי לֹא:

³³ ב' החרשת י' ששותם ואינה מדברת או י' שמדברת ואינה שומעת הרי חן בפקחות י' אבל אם אינה שומעת ואינה מדברת וכן השותה או שנטרפה דעתה מלחמת חולין צריכות פקחות לבדוק אותן י' ולקבוע להן ופותות כדי שתחיה מותות לבליהן י' הוקבע להן ופת הרי חן בשאר כל הנשים נימ' לא הוקבע להן.

ט **וְיֵא** **בַּעֲדָה** **שִׁמְרָבָה** **לְבָדֹק** **בֵּין** **בְּנֵי** **סְפָרוֹתָה** **בֵּין** **בְּנֵים**. **שֶׁלֹּא** **רָאָתָה** **בָּהֶם** **[ג]** **הָרָיו** **וְמוֹשְׁבָתָה** **כִּי** **אֲפָ**
אֶל **פִּי** **שִׁמְשָׁה** **לְהַ** **וּפְתַּחַ** **בְּבוֹנוֹ:**

ב' חמבעה נקיים (ג) ציריך שייהו רצופים - שלא תורה רם בהם שם דעתה רם יב אפלו בסוף יום חמבעי ג'ין מהרש"א

ב (א) ובירום החשובי ואין להזכיר. וה דעת הסמכ'ג ולאומ' קיא לא. ח. זהה לשון עדרין בחוקת טומאה, שמא תרואה ערו ומסתור הכל, והוא כאמור לא הוא קוריב כל אוצר מפרשיות

עדין, וזאת בדיקה אַךְ בֵּין הָרֹם הַרֹּם, וזה שפִּים הַתְּמִימָן וְזֶה בְּדִיקָה לְחַמָּה גַּם בְּעֵת הַחִיא, רַיִלִי, וְבָם בְּזָה, חֲנִכָּה לְיִלְלָה, וְבְפִּסְגָּה אַתְּה שְׁפִּים דְּבִירָה אַתְּה בְּגַם אַתְּה נִשְׁאָר אַתְּה נִשְׁאָר בְּדִיקָה, הַבְּנִין וְלֹפֶט שְׁפִּים רְבִי וְזֶה אַזְּרָחָה בְּדִיקָה כִּי נִקְרָם שְׁלָמָה, וְקַחְשָׁה עַלְיָה, יְשָׁש, אַבְלָה וְאַגְּזָן, זָבֵט לְחַמָּה רְבִי וְזֶה בְּדִיקָה בְּדִיקָה בְּלִי יָם, כְּמָה בְּדִיקָה בְּשָׂעֵר, כְּלַעַן שְׁהָא בְּזַעַקְעָזָהוּא, כְּמָה שְׁכַבְתָּהָסִין, אַזְּעִקָּר כְּנוּנוֹתָד לְאַזְּמָא בְּגַעַת יָם הַזָּה דָלָא בְצָרָעָן עַד בְּדִיקָה דָלְבָדָל כְּלֹו הַזָּה נִקְרָם אַחֲרָת הַמִּחְמָת מִפְּזָחָה וְזָה בְּכָלָל, וְבָקָר אַמְשָׁפֵל גַּלְוָתָה, אַם כְּמָה וְנִשְׁבָּשָׁבָה אַחֲרָת בְּעֵת הַחִיא אַךְ בְּעֵת הַחִיא, דָלְעִין בְּחַזְקָה שְׁמָרָה עֲמָרָה, וְבְדִיקָה בְּרָוקָה גַּם בְּעֵת הַחִיא, בְּנֵן נִזְבָּח לְבִזְבָּחָן, מִזְבְּחָה בְּסִדְרָה כְּבָהָרָה וְבְזָהָרָה, וְבְדִיקָה דְעַתָּה בְּזָהָרָה, פְּסִיקָה שְׁמַעְיוֹן דְשָׁמֶן נִקְרָם בְּנֵן בְּנֵן, וְקַרְמָאָן לְזָהָה, וְזָהָה אַסְמָרָה לְטַבָּל בְּיָם הַזָּה שְׁלָא תְּלַבֵּשׁ שְׁמָאָה תְּהָאָה וְפִתְחוּרָה, אַם כְּמַחְמָת חַמְמָאָה וְדִיבָּרָיְזָה אַתְּה אַתְּה אַסְמָרָה אַלְגָּא בְּכָאָה לְחַבָּא, וְהַוְיָה לְלִבָּל בְּלִבְלָל בְּבָשְׂרִי וְזֶה גַּעַת כְּלָל, וְאַזְּבָּנָה אַסְמָרָה שְׁמָשָׁמָה וְרוֹאָתָה אַלְגָּא אַיִלָּה תְּחִורָה לְחַדְמָוָתָל עַל בְּרִיאָא אַיסְרָאָה, אַם קָנָן אַוְרָה לְטַבָּל לְזָהָה וְזָהָה שְׁמָרָה בְּשִׁירָה סְתָרָה לְלִבָּם, וְלֹהוּ הַזָּה נִקְרָם, לְקָרְבָּן אַבְלָה בְּשִׁירָה זָהָה לְמַפְטוּץ, וְזָפְלוּ בְּסֻרְעָה הַיּוֹם סְמוֹן לְבִין (עמ' ב'ב'נ'ו)

נול סס: נס-גמתקה וכדמפלטס סס גמתקה: ככ טויל [סס] וכן קמ' גראט'ן צאלטמיטן טה פאי' קלאט'ן: נס. מתקה סס [סס יין ליש]

נסיך ח' ד"ה ועל פי זה אני מהה בכהאי גונא דיש לה מכח אין צריכה לבדוק בכל ימים, כיון דמצותה בדיקה בכל יום אינה אלא מדרבנן, ראי מדראוריתא צוריך בדיקה בכל יום אין לחלק בין לכתלה לדיעבד, ואמאי אינו מעככ אלא ראשון ושביעי, כמו שכתבו בסמוך, אם כן בלי פפקוק, ומואז ואילך כיון שיש לה וסת קבוע לימים וכו' לא תבודוק את עצמה כלל, ועל סמרק בדיקה ראשונה חבолов וכו'. אף שלא ראייתי לאחד מן הראשונים שהעלו על לבם והזכיר שום דבר מעניין קולא בבדיקה, מכל מקום מאחר שאנו פסקינו Adams לא בדקה רק פעמי אשונה רוי בזה, אם כן טוב לנו לסמוק על קולא זאת, מלבדו אותה ולהקל אח"כ בענין ראייתה הניל. ויש לה ראיות גמורות, ואין כאן מקום להאריך. וכל שכן אחר טבילהה בעלה אין צריכה בדיקה וכו'. ובאמת מה טוב היה באפשר שתבודוק לבסוף גם כן, אבל מי יודע שתהיה נקייה, והארחייה בה גם כן וכו', וכן הוריתי כמה פעמים, עכ"ל. לכורה ממשמע מלשונו רוי בבדיקה הפסק טהרה שלה, ובכל ז' ימ' נקיים לא תבודוק עצמה כלל רק שתחסמו על בדיקת הפסק לחוד. וזה רדי אי אפשר, Adams אין לא הוא הי ספירה כלל ולא עלו לה לנקיים כלל, וכਮבוואר כאן בשלוחן ערוץ. ועל כרחך יש קיצור ברביו, בדיקה חרוא צריכה תוך ז' נקיים לכולי עולם, ובכלו הכל לא טגייה לה, ומלבוד הבדיקה של הפסק שהה מציך עוד בדיקה אחת תוך ז' נקיים. מכל מקום גוף הרין מה שהקל שלא תבודוק עצמה בכל יום ז' נקיים כתקנת חכמים, מחשש שהוא נמצא בבדיקה קריטין קטנים ותצטרך להקל שלא תסור לעבה, על כן מוטב לבטל תקנת חכמים שלא תבודוק כלל כי אם בדיקה אחת שהוא מעככ אפיילו דיעבד, לא ידעתו מנה ליה זה, וגברא חזינה, וראייתו לא חזינה:

(טו) ואם לא בדקה בכל השבעה אלא פעמי אחת. כתוב הש"ז נס"ק ח' תוך השבעה נקיים מלבד הבדיקה והפסק טהרה דלעיל סעיף א', עכ"ל. בספר תפארת למשה [ד"ה בכ"י ד' ריח] הקשה על המחבר, כיון שפסק כדעת הסמ"ג [לאין קיא לו, ד'] וסייעתו רציריך בדיקה שחרית וערבית, וROLA HORAO' שנדיה פ"י סימן ח' דלא מציריך אלא בדיקה אחת בכל יום, ולידעתם לא מהני אפיילו בדיעבד בדיקת ראשון ושביעי כי אם כשבורקה פעמיים בכל יום, וכמבוואר בהדריא בסמ"ג [שם] הביאו בית יוסף כאן [עמדו קפ"ג ד"ה וספ"ג] וע"ל, וספ"ג כתוב ז' הלכה למשה הוא רוי ואם שכח ולא בדקה עצמה כי אם ביום שפסקה בו לערב, ולמחרת שהוא יומ' ראשון של ספירה יסביך, ומותרת וטבלת בלילה וטהורה וכו', עכ"ל. ואם כן השביבי כו', ומותרת וטבלת בלילה וטהורה וכו', עכ"ל. וגם בדקה פסק כאן דסגיא בבדיקה פעם אחת. וכן בסוף סעיף זה שכתב מה פסק שציריך שתבודוק ביום ראשון מהשבוע ובוים השביבי ושוארים שציריך שתבודוק ביום ראשון נמי בדיקה פעם אחד ויאן להקל, עכ"ב, והיינו כדעת הסמ"ג וסייעתו דפסקו כרבי חנינא נדיה טפ' א], והייה לו לבאר רציריך נמי בדיקה פעמיים ביום ראשון ובוים שביעי פעמיים:

ולפענ"ד נראה ולא קשה מידי, דעתך כאן לא החמיר המחבר לפסק דסגיא בדיעבד לא מהני בלבד בבדיקה יומ' ראשון ושביעי, אלא משום דאין להקל באיסור ררת, וכמו שכתב בכ"י יוסף כאן [שם ד"ה כתוב האגורו] ואבאיינו בסמוך [נס"ק ח' ד' דסבירה ליה דמאן רציריך בדיקת ראשון ושביעי מדראוריתא קאמר דלא טגייה בלבד הכי, דלא מיקרי ספורים לפניו כי אם בבדיקה ראשון ושביעי, כמו שיתברא בסמוך [שם]. אבל לעניין בדיקת פעמיים בכל יום סבירה אייזיק שטין. והוא הרין מה שאינו מוכך בתלמוד בהדריא רטרפה, רק מחומרת הגאנונים, נמי רשאי שלא לבדוק, ומהאי טעמא משליכים הקצבים וראשי הכבשים בימות החמה, עכ"ד [נמרש"ל]. לפי זה ייל' דהוא הדין בנידון דין. אך אין הנידון דומה לראייה, דשאני התרם דכל עיקר הבדיקה אינה אלא משום החחש שפק איסור, זה שפיר ייל' כיון דעתו ראייא אף אם מצא, משום הכי כשר הדבר שלא לבדוק כלל, אבל הכא דבלאו הכי מצות חכמים שתבודוק בכל יום מוי נקיים שלה, הן מטעם דליהו ספורים בדוקים, והן מחשש שמא תראה דם, וכמו שכתבתי לעיל [נס"ק י"ד] תוך ז' נקיים ההמייר כמו לטהרות, וכך לרשאי לא לטל מצות חכמים וחשא זו שמא תמצא קריטין אלו ויכנוס ספק ונידור איסור לבנוה. ולא דמי מה שכתב הרשב"א בתורת הבית הארץ נביה ז' שע"ד נג', אן דתולין במכה אפיילו בשעת וסתה לדידן דקימא לנו וסתה דרבנן, וכותב [רש"א שם] ע"ג דקימא לנו בעבר זמן וסתה דאסורה לשמש עד שתבודוק, וכל שכן זו שרוואה, ואין תחריר, ותירין דשאני הכא שלא אפשר, ואין דניין אפשר משאי אפשר, ולא אמרו TBDOK אל בא דראפר, אבל לא בדלא אפשר, עכ"ד. התחם לא אפשר בבדיקה, וכך אם מצא תורה במכה, מה שאין כן בנידון דין אם תמצא דם ממש טמאה, מנא לא לבטל מצות חכמים, והא יש ללמידה מדברי הרשב"א למאן דסבירה לי דתולה במכה אפיילו בספירה ז' נקיים. ועיין מה שכתבתי ל�מן

(יז) וכיום השミニ בדקה ומזכה פהורה. בספר תפארת למשה [ד"ה בש"ע סעיף ד'] תמה על דין זה, עיין שם. וכבר כתבתי בזה לעיל סימן קצ'ב [נס"ק ב], ויתברר עוד בסמוך [נס"ק ח'] בעורות השם:

→ (יז) ויש אמורים שציריך. הוא דעת סמ"ג [לאין קיא לו, ד'] וסייעתו דפסקו להחמיר, הויאל ונחלקו רב ורבי חנינא [נדיה טפ' א], דרך סגיא בבדיקה אחת תוך שבעה נקיים תחולין או סופון, ולרבי חנינא בעי תחולין וסופון, ולא נתבור להלכה כרובי מי, ראי להחמיר כדי רבי חנינא שלא יהא יותר מן חמשה ימים בין בדיקה לבדיקה מלבד יומ' שפסקה בו. וכן כתבו בספר התורמה [סימן פח] והගהות מיימוניות נאיטחי ביה ואות ז' בת ש"מ (ראב"ז) [רמב"ז]^א הילכות דה פ"כ הלכה ד' ובשם רבינו שמחה. וכותב בכ"י יוסף עמדו קפ"ג ד"ה כתוב האגורו וכיון דכל הני רבוותא מספקה להו, אין להקל בדרכו ימ'.

^א ב"ה בהגחות מיימוניות שם. וצ"ע דהו מבין שם לא קאי על עניין דין שלא בדקה שבדקה ביום השミニ ולא בדקה כל השבעה ימ'.

נקאים מיד למחזרו של הפסק טהרה שלא, דו"ו דוחק, ודמסתימת הפסוקים לא משמע הכיו', אלא דלעומם מהני הבדיקה בשבעי של נקיים אף אם לא החתילה למנות ז' נקיים מיד מחרת של יום הפסק טהרה, דהא אין עליה שום חיבור למנות ז' נקיים מיד מחרת של יום ההפסק טהרה, אלא אם תרצה שלא להתחיל ז' נקיים כי אם יום שני או שלישית אחר הפסק טהרה רשות בידה, דכיוון דפסקה בטהרה היא בחזקתו טהרה לעולם עד זמן וסנה, וכן כתוב בספר תפארת למשה ונ"ה בש"ע סעיף ז'). ואם כן אי סלקא דעתך שלא מהני ברדיקת שביעי אלא בהתחילה למנות ז' נקיים מחרת יום הפסק, לא היה להפוסקים לסתום אלא לפреш שלא מהני בדיקת שביעי אלא בכחאי גונונו, אלא ודאי דלעומם מהני בדיקת שביעי אף בלא החתילה למנות נקיים שללה מחרת יום הפסק:

יעיר הוכחה לעיל סימן קצ"ב [ס'ק ב ד"ה אבל] מהא דכתוב הראב"ד בספר בעלי הנפש [שער הספירה סימן ג הללה יג] גבי תבואה להנשא ונחפייה, ודסבירא ליה לאינה צריכה הפסק תורה כドמכה מעובדא דרבנן, ואפיקו הכי כתוב דמייר שבדקה ביום שביעי, דקיים לא סופן אף על פי שאין תחילתן. וכותב הרשב"א במשמעות הבית דף קס"ו נבית ז שער ב ה, ב ד"ה עוד שם לדעתו צורך לומר שלא נתעכט רבינה שבעה ימים ממש, עי"ש, שאם כן אפיקו סופן ליכא, אלא כשבא ביום השביעי ממש, אולם אף על גב דלא מציריך החתום הפסק תורה כלל, אפיקו הכי כתוב הרשב"א לצוריך לומר דמייר כשבא ביום השביעי ממש אבל ביום השmini לא מהני, והרhomme לכוא לממר האי טעמא דלא להפליג הבדיקה דז נקאים מבדייקת הפסק, וזה לא צורך ברורה להפסק תורה כלל גבי דם חממוד. ואף שכתחתי שם לישיב דשאני דם חימוד כיון שאינו אלא דם מועט כאלו ידוע שהפסקה בטורה, וכמו שכותב הראה"ה בברוך הבית שם נשם ד"ה גוטשין], מכל מקום קשה daraן כן מהאי טעמא להני נמי אם היה בא רבינה ביום שmini, ולמה כתוב הרשב"א לדעתו דוקא כשבא ביום שביעי:

סימיוו אכתי קשה לדעת הרaab"ד, אף אי נימא דבעין ספורין עדיינ
איןנו מתרץ דלמה לא נצטרף ששה ימים קודם שמיני לשמיינ
דלホוי שמיני שביעי, ואי משומ דבעין כוונתה ורעתה לספרה, זה
איין, דהא ברותיה דרב חנינא לא ספרה כלל ואפילו הכי סבירא ליה
להראב"ד דמהני, וכמו שכתבתי לעיל סיון הנזכר [שם], ועוד אבדар
בסמוך, וכיוון שכן לכורה נסתור ראייה זו:

מבחן מקום מבואר מהרבה פוסקים רסבירה להו דבעין ספריה לכוליelman, ומטעם זה בעין בדיקה אחת תוך שבעה, דבר לאichi לא מיקרי ספרותים. וויל הרاء"ש בפרק התינוקת [נודה פ"י סימן ה], אבל אם לא (בדקה) [בדקה] עד ים השmani לא מיקרי ספרותים, בדיקת תוך שבעה בעין, עכ"ל. מבואר דסבירא ליה דבעין ספרותים, ובela בדיקה אחת תוך שבעה לא מיקרי ספרותים. וכן כתוב בספר החינוך פרשת אחורי מות מצוה ר"ז וז"ל, ואפשר שהרא"ה בספר החינוך אמר שפורה לה וגוי' שענייר דבר וה כיון שהتورה צotta [ויקרא טו, כח] ופורה לה וגוי' אחר התהרה, ומכיון שלא ברקה לא בתחללה ולא בסוף אין כאן ספריה, עכ"ל. וכן כתוב העטרת זהב [לבושים] סימן זה [סעיף ד] שהטעם שאם לא בדקה עד ים שמני אין לה אלא שמי הוא לפי שוו לא קיימה מצות ספריה, שאין ספריה אלא על ידי בדיקה תוך ימי ספריה. וכן מבואר בטורת הבית הארוך בשער הספריה [בית ו שער ה כדו, א] שכתב וזה לשונו, אשה שהפרישה בטהריה ביום שפסקו דמים שללה, צריכה לבדוק עצמה כל שבעה ימי הספריה שהיו ספרות בבדיקה לפניו. לא בדקה עצמה כל באחדימי הספריה, אף על פיה שהספריה בטהריה ביום שפסקה בו, ולאחר שמונה ימים בדקה ממצאה תהורה, אינה תהורה, שאין טהורת, עכ"ל. מבואר מדריזיו וסבירא ליה לכתהילה בעין בדיקה בכל ים כדי שייהיו ספרותים לפניו, אבל בדיןבר מהני בדיקה אחת תוך ז' נקיעים, דאמ לא כן לא הו ספרותים כלל. וכן מבואר מותספות ז' ז' [ע"ב] במכליתין ד"ה רב כי אליעזר אומר, שכחכו ז' ויל, ובדקה ים הראשון יום השבעי חשב ספריה. וכן נראה מחותספות דף (ס"ח) [סת ע"א] מה שכתבו דצורך להיות הבדיקה ביום, ספריה ביום הוא, מה שבעה] שכחכו דצורך להיות הבדיקה ביום, ספריה ביום הוא,

פסק אישוס כרת, עכ"ל. מבודר דסבירה ליה בדיקה זו מדאוריתא היא, שאין ספירה בלבד בדיקה. מיהו כל זה למאן דמציריך בדיקה תחלה וסוף, אבל להפסיקים דסבירה فهو דסגיא בבדיקה אתת חוץ שבעה נקאים, לא נתבאר אם בדיקה זו מדאוריתא היא או לא. וכבר הבהיר לעיל סימן קצ"ב [ב' נס'ק ב' ד"ה והנה] דעת המחבר ספר מעיל צדקה דסבירה ליה אפללו מאן דסבירה ליה דסגיא בבדיקה תחילהן או סופן, על כל פנים ספירה בעין השחויה בעצם בחזקת סופרת שבעה נקאים, ובפשיטה דקרה ניקרה טה. חן] וספרה לה וגוי ואחר תתר, دمشכו רבעין ספרה ממש, ולולא אפשר שתסתור המניין הוי עבי ברוכי על ספירתה, כמו שכתבו התוספות מנוחות דף ס"ה [ע"ב ד"ה וספרות] ובמסכת כתובות דף ע"ב [ע"א ד"ה וספרה], על כל פנים בעין לפוחות שתחשכם למניין נקאים. גם רבי אליעזר דסבירה ליה דלא עבי בדיקה בכל יום מן שבעה נקאים, מכל מקום בשיינן ומהאי טמא עבי דוקא בדיקה חוץ שבעה נקאים, אבל בדיקה בשמיini לא מהני, דבלאו הци לא יידענו טעם זהה, כיון דעת כל פנים הווחזה בטהרה ומה יגרע לה שהמתינה עוד יום אחד אחר ז', אלא ודאי דספירה בעין, וכל שלא בדקה חוץ המניין לפוחות פעם אחת לא מהני ולא מיקרי ספירה. ומה שאמרו לרבי אליעזר לא בעין ספורים לפניינו, פירושו ספורים גלים לא בעין, אלא סגיא בבדיקה אחת בסוף או בתחילת, וכן משמעות הלשון בש"ס דקאמר תחילהן אף על פי שאין סופן, וכן להיפך, ממשעו שעל שם מספר קאמר, עכ"ד:

ופטור זה פסק בנדון שנשאל לו באשה שמצויה כתם בימי לבונה, ולעת ערבית הפסיקה מהדרש בטהרה ולבשה שנייה לבנים, ואמרו לה חברותיה ביום המחרה שוגם על הכתם צריכה להמתין מהדרש חמשה ימים כדי רואה כתם צריכה ביום טהרתה, מושם פליות שכבת ורע, ואחר שני ימים נודע לה שאין אשה המוצאת כתם בתוך ימי לבונה צריכה להמתין חמשה ימים, ובאותה ושאלתו אם היא הראשי למנות שבעה נקאים מפסיקות טהרה הראשון, שמיד שלאחר מציאות הכתם הפסיקה בטהרה או לאו, עד כאן. ועל זה השיב דכיוון שלא כיוונה במספר נקאים [נקאים באיזה ימים מהם, לא עלו לה. וכותב עוד זו"ל, וטعمא דרבנה נמי אייכא להדא מילחא, דואלי כל שלא נתנה דעתה לسفرן לנקיים, לא הקפידה אף אם הרוגישה קצת לברוק נפשה, ואף אם אמר עתה שלא הרוגישה מתחילה, לא מהני, והוא בכלל כל מילחאה דלא רמיא עליה דאיןיש לאו אדרעתיה, ואין נאמנים עליו, עכ"ל. הנה הטעם השני הוא פשוט, ועיין מה שכתבתי لكمן [נס'ק לנ] בשם שווית צמח צדק. אך מה שכתב דרכובלי עלמא בעין שכינה דעתה לספירה, וכל שלא חשבה בדעתה למנות למניין הנקיים לא עלו לה לספירת שבעה, דלאו ספירה מיקרי ומדאוריתא ספירה בעין, צרך עיון:

1

עולם

ב'ז

כלע"ד יסוד חחר ל

השובה ורמא צדקה ממעון הקתולי

ועלם

בבין

תשובה קעה

לומס למלמידי חכמי הלאום השומפלג מ"ה דוד כי:

100% Fe - 310°C 7.83% Cr

יד' זחך

יור'ד סימן ל"א

ז' ז'

לא מוצאי. אבל לענ"ד הרין אמרות חולין בתר טמא, ורקודם כל
בבראför מה טעם הבדיקה בו נקיים והיכא כתמייא, דהא הכל כל
מה שumar בפסקו הוא שטפפור ז' נקיים, וממן לו הבדיקה
האלה [ועיין באחרוניים וכן בחוז"א יוז"ר סי' צ"ב וצ"ע]. איך
שיהיה טעם הבדיקה אם מדוריתא או מודרבנן, המכונה בזה
כדי שתantan אל להה אם תרגיש שימושו יוצא מהבית הפנימי או
אם ראתה דם שותמן אל להה לדעת אם הרוגישה בזה כשייצא,
מדוריתא אינה טמאה אלא בהודשה, [עיין באחרוניים
שהשלקו על הס"ט].

תשובה: לענ"ד היה נראה לכואורה שאין היתר בזה, ומה שהתייר האחרוניים הובאו בפתחן תשובה ס"י קצ"ז ס"ק ט"ז הוא ודוקא כדי שלא יוכל מצד אחד עי"ש. אלא שבאמת צ"ב גם שם דמיiri בשל טבילהה בלילה שבת לאחר יו"ט, ולמה נקל עלייה ללבת יום מקודם כדי שלא נצטוק להרחק החפיפה מהטבילה, ואורבה נדחה טבילהה לאחר שבת ותחאתו יום אחד נסוף ולמה נגידים יום אחד. אלא וזה לא עלה על הדעת לדרגليل טבילה ולא אחרת, א"כ הכא נמי למה נאחר הטבילה ולא נגידים אותה ותספר ד' זו.

לְבִן נראה דהינו טעם של לבישת לבנים, שם תראה דם על בגדייה או תשים על ליבכה אם הרגינה ותוהיה טמאה מודאויתא. ולפי זה כל הענין של לבישת לבנים הוא חלק מופירת זו ונקיים, אבל לאחר זו נקיים שכן יותר דין ספירה שאיתו דין לבישת לבנים. והוא ברור.

עוד בענין הנ"ל

שאלה: האם נוכל להתרדר לאשה שנוהגת כמנוג אשכנו, לספור י"א יום [הינו ארבע ושבע] וללכת למקורה, מטעם שאם חספוך י"ב יום תהיה במקומות כוהה שללכת למקורה תחצצטרך ללכת ברגליה י"ד קילומטר וכן בחזרה או שתודחה את שארתלה?

השובה: עיין פתחי תשובה קצ"ו ס"ק ט"ו, ולענ"ד ודאי שיש להקל בזה ג"כ.

עוד שאלת: למן הג אשכנז אם כבר קיימו פריה ורבייה זהה
כמה שנים שאין להם ילדים, האם נוכל להתריד מההתחלה
או' נקיים מיום ד' כדי שעשי' כך שיש סיכוי שתעתctr.

תשובה: אם דעת הרופא שנייה יכולה להתעורר אלא אם תול למקוה לפני י"ב יומם, נראה לענ"ד שמצוות לשכת יצרה דוחה חומרא זו של ה' ימיים. וכבר כתוב השיל'ה [חווא בפתחי תשובה הניל'] דהיא חומרה יתרה והקל בזה לצורך אחר ומצוות שבת לא גרע.

שאלה: האם יכולת לומר לנו מהו מושג ההפוך של תבילה?

תשובות: יכולה להקל ולהפסיק אחר ד' ימים.

שאלות: כל ה שגמלה ספרית זו נקיים ואינה יכולה לטבול, האם יכולה ללבוש צבעונים (ה"ה כל אשיה).
תשובות: הן אמרת כך פסקתי תמיד שכולה ללבוש בגדים צבעונים מיד לאחר זה נקיים, וככשיו שאלתני אמררתי לעין שוכ אם נמצא זה באיזה ספר מן המפורטים

שאלות ותשובות סימן לח לט אריה שם

ב

אריה

סימן לט

ב' ב' יוס ג' סלאק לאכ"ג זמלט

הרב הנדול המופלן בתורה ויראה מ"ה אלוי נ"י
ט"ז לעדרתו ב"ק אומשראה

לכגון מתקן נייר ווילטן סולר ניפוי נייר
וזדנוג'ה נס"מ אנטהכילד ולטל"ג נמוס לדעתם כהמ"ג" דלחומת צמיה
ויש"ה נשבה גומותה מהמ"ג" כו' קבש ולבוסה קוקון
לק להיכתבי ודסנבר טלאובס דליהו"ת וזרלו"ת הייה לול מכי'ה
קבש ולבוסה קוקון דהמ"ג" סס דלני'ה להו"ת הפל'
קוקנו ומל"כ קוקון סי' כל' כהו' בז' לא מלומדים. מהמס בטול
הכט פטיך גיניג'ה שבקטוטה במל' וו' מון' נובלס זכה כין' טראס
טלו'ן סס כל' קודס קקטוטה. וכמאנ' סס' דסקט'ה' ז' ול' וסמאט
סס גול' טה' טלאובס סס דלי' קודס קקטוטה גונן קקומו גונן
מל'ן ומל'ה' קוקון כה'ר וו' קומ' צממה'ה וכטלה'ה' ומל'ס' ומל'ס'
ב' מ'.'.
ה'כ' מזאולר גודס נפנין לטבול בחור סכל' דמי' דמי'
לכ'ע פסול דליהו"ת ועכ' מאי' קוקנו ולבוסה קוקון נטולו'
ממרות כל'. זה נגד בסוגוני' דכ'ג' כאל' דזוקול דלידןן מקליס'
בקבשו ולטבוש קוקון. וככבר חמה' זהו מואיל'ת' מוח'ל' כבלדי'
טראס סי' ק'ל'ה' כס'ק' ס'ג'. וכמאנ' נאץ' לדפי' קמסקעל' גול'
המ'ל' כה'ל' חיו'ל' דטל'ן' טמבה' דלידן' ווין' לו'ז' משקס'
בכמו' דכך' נטול' בזק' כל' קקטוטה מל'ה' קוקון טמי' כט'
טמי' קקטוטה צממי'ו' ב'כ'. ומל'ן לו'ן מוקס' נס' גוממל'ה' וו'ה'
לטום' גוממות צוי' נול' דס'י' כ' קקטוטה ומל'ה' קוקון. ומנו' נס' ב'ג'
ה'ל' נס' ק'ט' וטמבה' קרג'ג'ה' הל'ג' נס' ק'ט' נס' ג'ט' ב'ג'
בקוצת' וו'ה' על' אט'ו' לדפי' קס'גוני' דכ'ג' ז' לא' האג'ה' סט' קט'ל' צב'ב'
קקומו ומל'ה' קוקון נס' קולט' תל'ו'ז' י'ז' לא' האג'ה' סט' קט'ל' צב'ב'
ב'ג' טול' מזוכחה זול' דבדחו'יט'ה לול' מכי'ה פלי' קקטוטה ומל'ה' צב'ב'
קוקון. וו'ל' פלי' צב'ב ס'ז' קקטוטה זול' מזוכחה זומ' ט'יטה' גומות' גומות'
כין' לא' כל' זק'ק' מזוכחה ט' וויל'ה צה'ו'ה דליהו"ת זרלו"ת הייה כמו' ספסק'
ג'רמ'ל' ב'ג'. וו'ס' נס' ק'ל'ג' דס'י' קקטוטה ומל'ה' קוקון דס'ג'ונומ'
ג'ונומ' מה'כ' מ'ג' נל' מכי' דנטה'ל'זיס דליהו"ת הפל' קקטוטו:
ולבז'ס' קקטוטה:

ברעת הרמב"ן אף לפמש"ב דאן זה נכון אך שאיננו ג"ע ראי' שלא בחרגשה מ"ט א"ע בדעתן בדוקין דושמור, וזה ג"כ טעמו של הראב"ד דס"ל ודם קושי א"ע משום דברי שימור, מיהו ג"ע מה דאמרין שם (לו) דלויי דשני מעינות דם א"צ ו' נקיים והרי דעליה ג"כ אף שאינו נקי, יש להלך ב"ז מעין אחר הוא אין זה דומה לדם קושי או לדם ג"כ לא שלא בחרגשה, וכמו כן:

מי'הו עיקר דברי הטע"ט שכ' לפרש דמה שאינו וחושך ראי' לימים שבניטם דבריו דהינו טעמא דר"א דס"ל והרי הם בוחוקת טורה משות דד"א ס"ל דבר שא"ג ג"כ סותר וע' באמרין לעיל (לו) שאם משכחת תנא דם קושי סותר כ"א:odia, וא"כ לדודיה גם ראי' שלא בחרגשה ג'כ סותר, וע' בטעמיה אם איתא דחישין לראי' שלא בחרגשה בניתים לא היו ג' גם יום ראשון השבעיע עליים ממש דסוטר, ומה דעתך ר"א לחוקות מהא דatoi לאיחולפי והוא רק לד"י וא"כ אמר ר"א לדבריך, דודוקא לדי' מקשה ממש ואתי לאיחולפי לך, אבל ר"א עצמו ס"ל ואם הינו חוששן לראי' שלא בחרגשה א' לא יULLו גם הימים הבוקרים, וע' ס"ל דלא חישין כל זה נגיד היא בוחוקת טורה:

מי'הו אף שצדתי לנור' דם שלא בחרגשה יעלה ג"כ, מ"מ נראה כי לא ימעריך בפירוש זה שצדתי לבב באשה לא ע"מ היא כין דגקים בעין ובין שראותה דם אף' אם איינו מטמא מ"מ אין זה נקיים וע' אין יומו עולה, כיון דברי שימור, וכיון שאין נקי לאandi שמו, וכמוש"ב הטע"ט

לה דאי חישין דילמא חזאי הוי ספק אם על פנק וימי שבדקו וזה אי חזאי הוא סותר לפער ומ"ש ימים שלא בדקה מימי שבדקו רובליה חד ספקה הוא ולמה אללו יעלו ואלו לא עיל' דיעי'ש עוד, וכ' דעפ' וזה דם שלא בחרגשה א"ע וא"ס נחאה דר"י הייש לדאית דם שלא בחרגשה וע' המים שלא בדקה עליין דרא אף לילמא חזאי אבל הימים שעבדקה עליין דרא אף אם ואתה בניתים שלא בחרגשה א'ס, וע' באיחולפי ר"א רק לחוקות ממש דatoi לאיחולפי וע'ו". ואמרתי להסיף נור' משליל עפ' בועל' שכן יש טורה אחרת וכ' הרי זמה שטורהה בדם קושי ממש דוחולד מטהר גם אדריך, וא"כ הוא דומה במוחו והי מבואר דם קושי טהרו הוא מטורט דם טהור, וכיון שכן בחרגשה טמא ממות מ"ט א'כ דכ"ג גם ממש שטורהה טורה דם זה כמו בדם טהור וכמו דם טהור לבמרי טהור היכ"ג דם קושי, ואיני יודע טעם לחקל בין דם קושי לדם לא בחרגשה דהיא הא נמי ממעיטין מקרא דבבשרה ע"ז שתרגיש, ואם נאזר דם קושי יום אדריך והיכ' דם קושי:

וראיתי עור להס' בס' הניל' ש' לפרש עפ' דברי הראב"ד דס"ל דם קושי א"ע, וזה לפ' סברתו גם למגמי טהור ואינו מטמא א'פ' מחתמת מוקה, וכמו שנראה לאכורה מגמ' (ו' מ"א) דם הייזא ממש טמא ור"ש מטהר, ולפי אוקימתה דרבינה שמשם שיביגתים דל"א הר"ה בוחוקת טורה ולדי' אין להם אלא יום וראשון ושביעי שבדקו לך, וקאמר והתם ר' א' בשלה מא בוב מקומו טהור, משמע ולרבינה אף' אם נאמר מ"מ טמא מ'ם בדם קושי טהור, יעצ'ה לאילך וברשות דה' ואודה. משחה'ק הטע"ט ולי' טעם להליך בין דם שלא בחרגשה לדם קושי, לענ' ד' טמא ר' בא איכה בוז, והוא דם קושי ליפ' ר' ל'

7. והבנה ראייתו לגאנן בעל שם אריה → בספרו זה כת' ל"ט שנשאל באשה שהיתה רגילה לדראות בתמים אזהרים בכל עת בדיקתה וקבעה ופאות ונתחמטו הכתמים יכול לעמוד אגלה כמה ימים טהורים,

יר נעשה שואל ואין זו השאלת שונעה בעת נפטרת בבעלים שחי בשעת מותו לשמו, וע"כ צוריך לומר דמה ודקאמר שליחות יד בבעלים פטור הינו שהו הבעל עמו בשעת שליחות יד וע"כ אם היהי אומר בשליחות יד יש עליה ריק דין שואל הינו פוטר כרין שאלת הבעלים ואם מוקדם בשעה שקבל לשמו לא ה"י בעלים מ"מ אתי שאלת בעלים ומפקיע משמרה שלא בעלים כарамידין שם (ז'ו): יעו"ש, ומוכך מהו שלא בחותבות ס"י רצ"א סעכ"ח שמספרה הא שליחות יד בעלים הינו שתחלת השמרה ה"י בעלים ולפמש"כ ז"א, והרביה יש לדבר בו, וקדתת:

סימן לו

תשובה לרב גדור אחד

נשיטה הפשישה, כמו בכתם אמרין לסתן (ג'): אדם יש להילך בגין גריסין ועד חשות משומן זוב, אבל בנדון השופורת מהיכי תיתני נסתפק דילמאedom שברופודו והוא הא הדם מקומות קביעתו בפרק זה, ומהיכי תיתני נימא דפריש ממיקום קביעתו, ואדרבה אמרין על דם שבמרקן כאן נמצאו בגין זה ולא זו מעולם ממקום קביעות כיוון דלאו מן ווסת הווא ואין דרכו בעת לבוא ושיקצת ראי' לה מה שכתבו הותס' במקילתין (ג') ר'ה אבוי שלא חיישין דק על דם הנמצא עכשו אבל לא

א' מה שכתב הנוב"י מהד"ק יוז"ר ס"י מ"ג הא דחוישין אם שזה הדם בפרקודו תלות בפלוגותה דהיל ושמי אי' חושש טמא כתול' ביה"ח העמידו, לענ"ד אינה ראי' דדרוקא התם השטה וחווין דפרקודו ממקום קביעותו מהמקודר שפיר חייש ולהילמא הרם זהה פריש גם מוקדם כיוון דעת' פ' פריש ממקומות מציאותו בחמקור, וכן שפיר כתוב הר"ן לחש טמא שהה הדם בפרקודו ג' ימים רמיינ' וחווין דדאותה דם ע"כ אין הספק אלא אימתי פריש וחישין שפיר טמא גם קודם ג' ימים

ולנספק השואל באשה זו שהפשיקה בטהורה אם יש להקל שלא תבדוק רק יום ראשון ושביעי בלבד כי אם תבחן בכל יום היא מתירה כן בעל והרגשה אינה טמאה וועל' ג'כ לשימור שלא תתקלל בבריקתה ותוראה בתמים אוודומים כמו שודאותה עד עכשי, והшиб הגאון חנ"ל שהليلة להקל בוה בעובדא זו, כיון שהיא מוצאה גם אתם הדיא טמאה ודאי א'כ מוחית להקל שלא תבדוק פן תמצא ותטמא, אדרבה חטמא ותטמא, רוא באמת הוא דם טמא ואף שהוא שלא בהרגשה מ"מ בבדיקה אמרין אריגשה והרגשת עד הוא וכו' יעו"ש, ולא נזכיר לבבין שיחתו ז'ל, דודאי היכא בדוקת ומוצאת דם וכתרם טמאה היא ודאי אף שלא אריגשה אמרין דאריגשה וסבדה והרגשת עד הוא, אבל כאן הא קיימין השתא ברגשה התקנה ועזה הוגנת שלא תבדוק בחימים שבניתים ליום ראשון ושביעי א'כ אף אם תראה כל שלא תרגיש הדיא אינה טמאה מדאודיתא ואפסד ג'כ שלא תראה כלל, כיון שבתקון ג' ימים אין תולין בכתמים ואמרין דמחייב, חזיא א'כ טמאה היא, ואולי אף לעבר אצלם עליה שתבדוק, כיון שבאל בדיקה כל שלא תרגיש טהורה היא.

ל

הן אמר לפמש"כ דבונה הסופרת ז' נ טמאה היא גם שלא הרגשה ועכ"פ אפי' לדעת הרמב"ץ שאין יה' נבון, מ"מ איינו עלה לנו לשימור, א'כ הי' לנו לחושש כאן שפה ואתה נקודות אוודיות וטמאה מדאודיתא, מ"מ נקיים אם מצאה כתם אף על דבר שאינו מקבל טמא טמאה היא מושם שככל שלא נפסק מעינה יום אחד היא מטמא שלא ברגשה, פתוח כמו בראתה שני ימים ובשלישי אתה

וצ"ע:

בSYM ב' סעיף ח). ואין מברכין על הפטת רם ברית
משמעותו שלילא פליגטנו לדרכו ואמם שם.

הקבורה של מתים במקומות שיש בהם בעומק
קצת כהוא יורד משולש פום. שהוא בוין להמתים
בדאות בסמוך לשכיג עסף א', וושען שם בקרען
בעין חיבת מגעמען. הוא עצה כוחה אדעתענטן חוא
גיב עספ נושב קבורות בקרען. אבל אם יכולן
להפור עצומק כדי יסוי ואוון של מות וגו' טפחים
עפר עלי לו בקד מה שעושן פערין הר. טגי ואין
מהויבין מיהוב קבורות בקרען לחודר יותר.

ידיעו,

משה פינשטיין

סיכון עף

בעניין ומון שוזית הומך דחוק זומן
הבריקה דכל יום שלעט ערב

פיזי מניא תשבי

מעיך יידי מורה רפ"ם גדרטנער שליט"א

הגהה בדרכ הומך דחוק כמה ומון הווא ציריך להויה
בגונת אחר חזקיעת הגה מינוין שיש לנו
להחמיר בעניין שקייעת והח' ובתייש'. יש לתנוין
המק' קודם שקייעת השווא בעוד שהמשם נראת
ויתיה מונה שם עד אחר זהיכ' אליכ' אדי' השווא
ר' מילין שחם עיב' מיטסן אחר השקיעת אבל
במדינה זו כפי שאנו דואין אף ביום יותר גדור
אין להסתמך על יונת מתהים מינוט אוור השקיעת
ויתו אלו החמשים מינוט קדרין היעב' מיטס' ויתיה
מחליקת הראשונים בדרין ביה' וו' וליה' לפי'
סבאות גדרו שיצא הדם מכין שאין שם מכח הווא
טפמאה בדין גדה, וכפי' כסחסהה היא פסיבית
להויה הפק דחוק החמשים מינוט אוור השקיעת
ספוקן שאו רוגנשה ולא איזעה שבלחנה אין לחש
שא חראת על בדקה. ורק מסבודה ומאטה רם

השכעה ימי'. אם יש ספק בוגרואה אף שקיים
מאלו דאתה בתוך ג' ימים דושונטן. מ' מ' מאחר
שאי' אגנו בקיאים בחומראות יש לאסור אם נטה
לאודםות. וזרימת להראות לחכם שבקי להורות
לפי' מה שפומביין, שאם אי' זה נטה לאודםות
של רם יאלא בשעה וותב או שווא רם בריון לא
ישטוח. ואם ראתה בדור ג' ימים של פסיקת רם יש
להתדר גם כהראות גל בברזין. חתכם יודה אם רומה
לזה דאמ' הווא פחות מות אי' להחמיר אף בתוך ג'

ימט'.

ואם היה זה בלא הרגשה אבל עיי' בדיקת השווא
ספק שם הרגשה ש מקומ לחקל בשעת החקק
במראיה געל וסידין, אף כי' ימים דושונטן ביך' ששו
ר' רק ספק הרגשה. ואם הווא דואין בלא הרגשה שוק
נמצאו בתם על בגדיה אף שווא ישיר גור' רם
שפמאה בתם. יש לחקל במראה געל וסידין אף מבען
ג' ימים דושונטן. אבל בהרואה להאות לאודםות יש
להחויר אף בכחם. ווש להורות לאשת זו אף יאה
מרגש'ת אל' שמאזות כתמים בגדיה שתלבש
בגדים בגענויים. שאך' בג' ימים דושונטן אין לאסור
כדי' איה' בפ' סימן קצ'ו' ס'ק' י'יב' בסתום. ואם' היא
מצחאתה בהבדיקות שאחר יום השלישי מסטר' ז'
גוקים. יש להקל לה שטבוק רם בז' א' של ימי'
ונגידים ושביעי. שנוי והשביעי. שנוי והשביעי
בסימן קצ'ו' ז'. וביןן שווא שעת החקק יש
להורות לה שטעהן כן לסתלה. דברין שכב'
הפסיקה בסתורה שווא בחתוק שפוקת דימת אין לנו
להוש כל און שלא והגשה שמא רוחאה רם בבדיקת
ואני שאויה פעמי' מזאת על הבדיקה חר' הווא רם
ספק שאו רוגנשה ולא איזעה שבלחנה אין לחש
שא חראת על בדקה. ורק מסבודה ומאטה רם

פסוקין שם היה זה עיי' תרגשות
ובראיית רם כיוון שהוא מן המקור אף שאיה
סבאות גדרו שיצא הדם מכין שאין שם מכח הווא
טפמאה בדין גדה, וכפי' כסחסהה היא פסיבית
ודערון שאויה תא רם נטה ואסורה מושם גדה.
ובדבר מוכר לחקל שבת בפרקcia שמיל תינוק

השכעה ימי'. אם יש ספק בוגרואה אף שקיים
נדיה אל' מאסעם שפיש' שס' שטבונטן כה' שאטלו
במייתון זה מושונטן מכל אדם. ואדרבה ממשע' שלא
חווי הבושת גם שם כמה שידיוע שמחה נדה לא
מושם שטבונטן בימייתון נדה שלא בטענהין עם
כל אודם במיטותן.

ובדבר ליסע במאסין שכבתבי שיש להחמיר
באותן שלא יגעו זביז' והוא אף אם יהיה נדנד מאחר
שאי' זה מחהמה עיקר הנגדן ומאשין הווא
דרר בבד' וולין יש לחתר גם אם אידע' שיש נדנד
גם מחהמה מצד הספסל שישובני השווא רם. שכן
שהחמל' הזה קבע ומחובר להמאסין יש לדונו
פיה'ר' למל' שטבונטן מסע' ה' שטבונטן אף גם
ארודים שאין לו להם שם תה' רוק ובשאול פה'
לבדה געשה מילא גם עניין חבט', המכ' אף שסוב'
מהריק'ש שבאולין עם כל הבני בית' להן יתודה בסמ' נדנד
מוחדר באל' הפט' הזה מושם שאין בה' עניין חבט'
ומחוברין זמיא' ומושם שאין בה' עניין חבט'
כל אל' קבר'ה את' שאו אל' מושו' אל' גם' נדנד
שטבונטן הוא מעד' וחובר'ה את' שאו אל' אכילה
בית' וחתמה שווא לביא בית' רוק ובשאול פה'
לייאו איסור בלא זה וכן הוא במאשין. וטעם ההיתר
הוא מושם שעצם ואיסור ישיבה על ספסל הוא רם
הומרא תיריא' ולא אסרו זה בהחומר' שיש להיות לו
ליכא באשוט' אל' הוא מושם חבט' אשוט' שואה יש'
לחש' שיעשה להשכיה שווא נדנד אל' א' נדנד
דין המוחור שאיטו מתנדן. ומפני שאיל' יש' קצת
לפקק בבדתי' שט' ועד אנשי' שאינה רצת' לפרטם
ודאי' יש' לטסוך על פס' זה לסתיר' וויא' אף ביש'
ג' אונ' גנדן' מחהמותן.

ידיעו מוקדו,

משה פינשטיין

סיכון עף

במראות דמים בבדיקות וכחמים בתוך
ה' נקאים. ובמחל' שבת שמיל' תינוק
ובקביר במקומות שטען' מים אם אם יש'
לעשות בבחкар דפנות ורצפה מצעמענט

ר' סיון תשכ'ג.

מעיך יידי' הונכדר מהר' שמואל טקיעע
שליט'א

7 בבדר' אושת' שאורי ג' ימים של נקאים תא רוחא
תempt'ת' למ' נטה וויא' בראשה הוי נדות' חיות

שגם היא מבני ביתו, וכן תליא' זה בדין אכילה
עמה' על שלוחן שב' בני הבית אוכלי', שאם שם
יותר בסכבר תחריק'ש שהוא מטעם שאין בו חבת
אישות' דהויא' חיא' בכל' בני' הבית יש' לחתר' גם
ששאולין מקורה אחת' גם כל' בני' הבית ולבסרת
השע' חרב' אהרון'ים שאסרי מטעם שענין אישות'
על' אודם במיטותן. וכפ' יש' בויה' מושם טבון' מטבילים
בנוי' הבני' אוכלי' מוקוד' אה' ואין פקם לחלק
בביה'ם כטסוב' במא' נד' טבון' חביב' וטעם' לא
את' און' אוכלי' ייח' שלא' חביב' וטעם' לא אשוט'
היה אוכל' רוק גם' בבי' גיטו' אוכל' מושם' החב' שיש'
לו לבנו' ולגונתו', ואיך' מה' שאול' גם' לא אשוט'
הוא מושם' שיש' לו גם' לא אשוט' חבט' מעד' שאויא' אשוט'
לכן אס' אבל' בשולחן אחר' תא חית' אוכל' גם' גם'
ארודים שאין לו להם שם תה' רוק ובשאול פה'
לבדה געשה מילא גם עניין חבט', המכ' אף שסוב'
מהריק'ש שבאולין עם כל' הבני' בית' להן יתודה בסמ' נדנד
מוחדר באל' הפט' הזה מושם שאין בה' עניין חבט'
כל' אל' קבר'ה את' שאו אל' מושו' אל' גם' נדנד
שטבונטן הוא מעד' וחובר'ה את' שאו אל' אכילה
בית' וחתמה שווא לביא בית' רוק ובשאול פה'
לייאו איסור בלא זה וכן הוא במאשין. וטעם ההיתר
הוא מושם שעצם ואיסור ישיבה על ספסל הוא רם
הומרא תיריא' ולא אסרו זה בהחומר' שיש להיות לו
ליכא באשוט' אל' הוא מושם חבט' אשוט' שואה יש'
לחש' שיעשה להשכיה שווא נדנד אל' א' נדנד
דין המוחור שאיטו מתנדן. ומפני שאיל' יש' קצת
לפקק בבדתי' שט' ועד אנשי' שאינה רצת' לפרטם
ודאי' יש' לטסוך על פס' זה לסתיר' וויא' אף ביש'
ג' אונ' גנדן' מחהמותן נדאי' שווין.

ומטעם' שאו אל' מוקוד' לא יש' בויה' מושם כבוד
הבריות לא' חשוש' מושם' שאין בויה' מיל' תינוק
ללא' שטונט'ן' קנד'ת' זב' יומ' בבל' וו' שאטן
קנות' זיל' מפערות' זדר'ין' להתר'ה הא' חרב'ה הי' יודע'ת' בגדים
באיות' דברים' ואדרבה הא' חרב'ה הי' יודע'ת' להשכיה' שווא
מיוחדים' לימי' גנדות' וו' מה' מה' מה' מה' מה' מה'
נדה אל'ם' שא' הוי מטביש'ות' גוד' וו' מה' מה' מה' מה' מה'
ששוויא' נמצאת' עם אל' שא' הוי מטביש'ות' גוד' וו' מה' מה' מה' מה'
אי' לחד'ש'ב' גושת' בז' לא' לבב'ן' הביב'ות' לא' חתר' גם'
אסוד'ים' וו' לא' מנגת' יושאל' שטב'ל' וו' כיוון
דאדרבה' סוב' לא' חביב' שאורי ג' ימים של נקאים תא רוחא
תempt'ת' למ' נטה וויא' בראשה הוי נדות' חיות

ז' ר' ע

משמעותו נכסנו – ואין פנאי – שתהיה גנערת להזהר הפך ממשכבת
וודירין אפריקרי היא – ואיך אם מחרצת לבזוק צויהה הכנסת
חוורין ושפיר קאמר מי' משכבותה בריקה בשיעורו – וסת' ומסיק
רלקוניה הוא – ולא לבודיקה. * תגיה'ה: אומנם מפלו' ומלפאל'
ובאמת יפה הוכית והשכ'א"ן טויל זטוקין – ומ' זטוקין
מויה שהקינויו איננו בדיקה
ההינו בעדרה אפריקיד
אבל אם איננה שוכבת
ונגה – מפלה' מלה – קרו' גלטחים מטה'
אפריקרי – תקינותו הוא עצמוני
מפלון וטוכם פרקיין:
הכבשה: *

העולה מה מכל החיים היה ראי לסמך על הקל מאר בחקירה אלא שלחו מאר הנושא ולרוב הפטוקט המוחמירות והמה גורלי עולם הקדמוניים לא מלאני לבי לקל לנמי אך שמצאננו הכרעה, בבי' שהחקירה של הפטוק טוהה ובודקה של יום ואישן מהשבעה חמיינא כרבעה עסן כל להלן

זההנה חומביין הקיל חד שכתב שrok בירקה של הפסket → טהורה צריכה להזרן ולסרקן משא"ב בשאר הביקורות. וכיון שבארמי שמן הדין של הקל בכל גוני עיפוי כדריא הרומיין לפסוק לעלי בה ומה גם אחד שפק הש"ע ביש סימן קצ"ז שילמור אדם בינו שתחא ברקמת ביום הפסket טהרתו במון דוחק ושיהיה שם כל בה"ש שזו בדיקת מוציאיה מכל ספק עכ"ל. וא"כ הרי בדיקת זו כללית תורתית בדיקת הופסקה ובברקמת יומם ראשון שהרי המנכ אצללה עד הלילה ממש ואבל למלה הוו צדריך הש"ע גם בדיקת של יומם ואשון בדיקת חומרה זו. ואולם טעם הב"י משום דסידרת להילא לאו ספירה. עכ"פ שצורף גם דעת רשותי שסובב בפסחים דף ו' הפסket ליליה מה מקרי ספריה וכן שהחותן הักษוע על שיש' ושם והרמב"ם בפי' מא"ב פקס דלא מקרי ספריה מ"מ עכ"פ לנוין כי יש לצורף דעת רשותי לשאר קולות רדייל שאך שצורך לבודק ביום ראשון יהה שוכן בד' לה בבריקת קללה.

סימומא דפסק דהיך איזהו שאם בדוק לא תמצא כל
כל מבחן למון אין שום סס בדוקן וכל
מה שקרה היה עד עכשוו מן המקור היה כי הרגע זה קתינה
ובריךחה חומרה שצערן סיירה מוך דהוון אצללה כל ד ימי
נקים וככפי שכארוי לילען, אונטס דס שמאזא מבחן למון
איינו מזיקה ורק השומר ישאר נקי, ואט תמצא חוץ למון
שאו אוט תעלין כל מה שAYER לה עד היום בעדרים ולא
הרגע זה קתינה אויזה היפשטה בהפסק תורתהן קודם הלילה
תרחץ אוטו המקסם הייטב הדעת וחכמים מוך דהוון במעלה
בעומק מאור חוץ גנופה כל מה שתוכנן לעמאניק טפי טוב
לה ואחר שתיכניס תקנת הפודורו עד שיישור נקי ביל רם

דגלות הנאונים

וְעַתָּה כִּי־בְּאֶלְמָנָה וְבְּאֶלְמָנָה שָׁוֹשָׁן לְהַלֵּךְ מִשְׁעַת הַרְאָה אֲכֵל בְּרוֹאָה יְמִין וְעַד יְמִינָה וְעַד וְעַד לְטוּמָה שִׁישָׁה עַמְּדָה מִשְׁעַת הַרְאָה אֲכֵל בְּרוֹאָה יְמִינָה וְעַד שְׁמַמְמָה בְּמַחְרָב בְּנוּזָלָם יְמִין אֲרוֹן דָּאָסָוָה לְקָדְשָׁים מִתּוֹהָה לְרַבִּי רַאֲכִי

בכוריקה לאזרה תשמיש כוב ומכותך שלפי' המחבר היהו כלא בדיקת חורין
שנישש דב לא בדיקת חורין וטוקן ואון לחילך כו' בדיקת לולמי תשמש ובין
בחורין וטוקן וקורות חמיש מוחמה הוא לרבתה וחישון שלו דרך בחורין
לא בדיקת רם גנות עלי' לא מידי. בשוכבת אפרעך בשעת הבדיקה מהו כתוב

ביהדות

מהדריך יי"ד — סימן מו

נודע

פָּדֵ

משקוף נכסנו ואין פנאי. שתהיה לנו רשות להחטף ממכביה
ועדרין פרדריך היה וא"כ אם תרצה לברוק צדקה הכנסה
חרון ופעריך קامر מי משכחת בירקה בשיעור וסת ומסיק
רלינוות הוא ולא לברידקה. * האגה: חוטש ממיל' טופצ'
ובאמת יפה הוכית הרשב"א טופצ' קיטין ומלוקין ומי' ע"ז
מהו שהקינוח איננו ברירהlein כו' מאמתה נפלו לנו מכם מילון
היגיינו בעדרה. אפרקיין טופצ' קיטין ומלוקין נפלו לנו מכם מילון
אבל אםagine שכבתה נמלה מכם מילון דלקם וגיאס
אפרקיין הקינוח הוא עצמוני טופצ' קיטין ומלוקין מילון:
טופצ' קיטין ומלוקין:

עכ"פ בדאי הרובבן¹ לא מוכיח עליו בבה ומה גם אז שטענו
השע' ברוש סימן קצ"ז שילמר ארם בירט שתחותה ברורך
בזמן הפסיק תורתה מוכן ודווק ושייה טעם כל בה"ש שווא
בדיקה מוצאה הכל ספק עכ"ל. וא"כ הרי בדיקה זו כוללת א"כ
תורתה בדקה הפסיקת ובודיקת יומן דاشון שרייה המבוקש
אצללו עד הלילה ממש וא"כ למה זה צוריך השע' נ"ג
בדיקה של יומן ואישון ביריה חומרה זו. ואם טעם הב"ב
משום דספירית לילה לאו ספיריה ועכ"פ יש לצורך גם דעת
רש"י ששורר בפסחים דף פ"א דספירית לילה מקי ספירית
ואר שתחותה² הקשו על רשי' וגס הרובבן³ מא"כ פס-
דרא מקי ספיריה מ"מ עכ"פ לענין זה יש לצורך דעת רשי'
לשאך קלותו לשלל שאך שצורך לבורק ביטים ואישון יהי
שוב ד' לה בדיקת קללה.

סיוומא דפסיקת פרקיון לא שיקן למידר אם איתיה רם
בדשונכתת פרקיון ג' ע"א ביריה מודשת בעצמה חיבורו
בדוחלי רוחם לא מוקמי דם. והנה התו"ש ביריש
שסתת גודה בפרק ג' מה שעניין בבדיקה זו הוא מטעם
מיעוקאו יהו אתי ע"ש. ולפי' בשוכבת בדיקת פרקיון וראי אם
בדוקת או שעריכה בדיקת חוריון ולסוקין ועד מוקם
שהשתמש דש. ועתה דזקון דברי גוגט'ן⁴ דורי בך היה
הצעית האג' שם בעא מיניה. ר' באבא מרוב הונא Ashe מהו
שחבורק עצמה כישיעור וסת כדרי לחיבך בעלה החטא אל"
מי משלחת היה לבודקה כישיעור וסת והתייא אליו שיעור
חומרך לשל למשוער וער העומדים עצם המשקוף ביציאת
שפשש נבוס ער היי וסת שאמור לקינוי ולא בדיקה. והנה
בעשעת חמשים וראי ששובכת אפרקיון והבודקה לחיביך
עליה חטאת היא וכופה ביריה המשמש וצא זה עיר שבדצ'

בכירור ועתה אחר יציאת הרם אתה רוצח לזרן ולחתמו
שם נערך הרם קודם הטבילה ויטמא הרם עכשוי את
הasha השפיר אמרין העמד האשה על חזקה זול חטמאן
מפסק, וגם הא ליתא רוחני כתבו הורוס ברוך מ"ב ע"א
בר"הআই ו/or ורברא לא בעינן שיוצא להרין למג'רי איא
שיוצא בתייה החזון לדרכא לא הה בלווע אלא ביה
חטטרים ע"ש, איא שפְּרִיד יְשַׁלְּפָק שְׁמָא יְזָא כְּבָר לְבָת
החויזן וכמו חישש בכל הדינאים לפסוק קולשיט מה
לחוש גם לחילין שהרי אין כאן חזק טוהרה לכל אדרבא
יש חזק טומאה. וגם בלא"ה אפלו לפ' היהוד אמיין
הראשונה שש לאשה חזק טוהרה מ"מ אמרנא שלא תוויע
חזק האשה להודט אפלו לדיב"ש סוכר חזק האשה
מורעל בהכח הינו שם שאותה רוצה לפסול הכת ע"ז והם
לומד שהאם בעלה לפסול לה ע"ז כן הכת סוליה שפְּרִיד
אמרין הואריל ויש להם חזק כשורת והיא כשרה גם בתה
כשרה מכה חזקה אבל כאן אין דוצים לטמא דם ע"ז
הasha אדרבה אונ וdzים לטמא הרם ושאהלה תקבל
טומאה מן הדם במסה שוואשתה הורם שהוא אב המומחה

טומאת משה וכמ"ש בנדזה רף מ"ב ע"א יולדה שיררה לטבול מטומאה לטהורה תזקע ממנה דם בירידה טמאה ובין שתasha יש לה חזקה תורה מועל חזקתה לטהר עצמה ומיליא גם רום פהו שריה א"י שיחי הדם טמא והasha טהורה.

אומר אני וזהו לא ליתח ולא מיביעו לד' אליגטור דאמר בכחותך דך יג' ז"ג לדבריו המכשדי בה פוטל בכחה ומפרישנן החם טמא דבשלמא אויהו לתה חזקה דמלשותך אבל בתה ליל חזקה, והנה זה פשות להכך בה ולופטל בכתה וזה תחמי דסורי שאמ' היא כשרה א"כ לכ Chesher נבעלה גום בתה כשרה ואם בתה פולח א"כ נבעלה לפוטל וגם אויה נפסקה ואעפ"כ חזקתה מועל לעצמה אבל לא לבתча ומרודע יויל כאן חזקתו האששה להם. ואפי' לר' יוחנן דסוכר דמן רמאנ' המכשדי בתה מ"מ אין הכרוי דפליגי בסוכרו זו על ד"א ואולי גם ר' סוכר שאן חזק האם מועל להכת אל ליטובר ר' דמן רמאנ' המכשדי אף בל חזקה וסוכר כ"א ראמ"ר מא שחוקי בדוק שבורקון אה אמו, וענין שם בה"י'

עלפי כדי רומיין לסייע לעוזר ביה מה גם אמר שפט עליון הש"ע בירש סימן קצ"ז שילמר אדרס בירש שתחנה ברוקין לא בימי הפסיקתו מרכז דוחוק ושיהיה שם כל בה"ש שווא בדקה מוציאיה מכל ספק עכל'ו, וא"כ בדקה זו כוללתה תורת בדיקת הפסתקה ובבידקה יומן דראשון שהרי מבחן עצלה של להילה ממש וא"כ למה תוו צוין הש"ע בגוף בדקה של יומן ספירה ועכ"פ יש לצרף גם דעת משותם ודסירתו ליליה לאו ספירה ועכ"פ לא פטירתו לילה מקי ספירות רשי"ש שוכב בפסחים רדי פ"א פטירתו לילה מקי ספירות ואך שהחותן הקשו על רשי"ש וגם הרובם בס"ב מא"כ פס רל לא מקי ספירה מ"מ עכ"פ לענין זה יש לצרף דעת ריש לשאור קולות לרעל שעלה שצירכה לברוקין ביטים וראשון יהי שובי דיל לה בדיקת קלון.

פיומה דפסקא הרק איתחא שאם תברוקן ולא מעצה ראי כל מהלץ מוקן א"כ אין שום דם בצדדים וכ"מ מה שקרה לה עד עכשוי מן המקודר היה א"כ חורע חזקה גרבנchapת מחרב שציריך שיתגיא מודר דוחוק עצלה כל ד' ז' פ"א עליון.

השעודה מונה וזהו דאגה מטמאה למפרע חולין לא ממש חזקה נגעו בה רק הטעם ואמרין אילו כוח נם מעיקרה התהอาทיכ וכל לבעה חולין הוא ושפדי אמרין בוגלי בהיד לא מוקמי דם ודי לה בקינוח בעלמא טהור שטהורם השבל שולץ בו ישיאר זראי טהור. וא"כ ראוי ליהיא אל האיש הוא טהור והשביל נשאר בספק כמו שהיה ואר שואה דבר רב ש"א" שיהיה השבל טהור והאיש הטעבור בו טהור מ"מ הרין שנאר האדים בטחוון והשביל בספקו. הטעums כמש דאות האדים מטמא השבל ואדרבה השבל מטמא האדרס ומ"מ נון נתתי לבי לישב גם ראייה נון שהאהשה טהורה והודם בספק טומאה דכל טומאה למפרע ספק הוא. אלא שכלה הוא לא נוצר שכבך באירועי שנם האשאה אין לה חזקה טהור ושיעיר האשאה והדרם יטמאו טומאה למפרע והדרה קושיא לדרכה רמצונן טומאה למפרע אף להולך וכח אין ה"ג א"כ לא לישימות במ"ע בשום פעם לומר דושבת על דם טהור במלעל' הראשו חטמא למפרע אפי' לחולין.

חויזדים יתרכזים בזאת. מילוי הטענה כוונתית מתקיים רק אם: (א) אחדת מוקטן נקיים, מגדל ספקייקס דיפליקט טוליג, [=ד"ק ק.ג]: (ב) שפטקה. ווטן דין מושם על מומת ולב דדק עוגמת כוונת שפטקס מלוחות, וכלעת עוגמות מארט בטלתנו זו ע"ש: (ג) אחד. ו"ל האיל ומפניו פרוחה עדין, [=ז"ק ב-ג. ועינן ש"ד

(ז) ספור לבן המשמות. ועין צילוגים: נק"ג [ג] ליט לאטמל נמן דפוקן כל דין אנטומום טפיו מיט' ב' מילימטה: (ז) יום אחר. ומיעני פנות. וופלט ניינא לגיטו כרלטט בימיו הפליגה. מנג סס זען גאנטס דעט קאנטט פאלט

הנחות והצווות

³² איזינו תורת הבית הארבור ביתן שזכה ב- שבחת בנו, היבראון היבראון עבדת שפָר רַבְנָה וּמִשְׁׂמֵחַ וּמִבְנֵי הַגּוֹן, וע"ג בע"י עמד קסב ד"ה כתוב האgoroth:

עוצם גדרקי דו-ענקי כפיהו, לש' ממי נזקיק חוץ כל גלוב
דרקה צפי סטוקו, ודמלן צדין שותה ממען אלהר טילוק יוכ
כינוי נס נכית חמוץין, ובמלן כטוקר נויר נסכת דלאכער פסק מול
אלאריה דראטש בעטלן כטלן, ונט' ניכתינו של צאנצון חויסט בעטלן
אלאים נטמא צאנצ'ר פסק קהוירא כל זונן טאכון דומן פלאס ימלע
יעטפה פאי זורקת חויס, ויל זקויום צפי במקומו גל' יושט, חומס
ילטב נזקיקת בגוטשיין מלולן חויס לש' במנזר ווישקר כטוכו
רב' ג'רונה מאיר

כ) ובענין של בגדים קתנות גנולמי בפקק טרכוב יט. רקען מוד
שלהן כנ"ל מ"ס ולמ"י מיל' וכגונש"ל כקי' ס"ט
 ונתם כרמץ' ח"ז בכ"ל דבידוקות ח"ז, ומפ"מ' נולך וטל"ה נ"י
 וכגוניכ' תויר וויל' וויל' מ"מ דזקנות וויל' גומ' ברגנט
הנושם ברבי מיל' בון.

צ) בעניין כוסותות מכך לאר [טל ס' פ'] מפלט ומיל' ופטוח
ולו הריםם כיריו באלכמיה טורה רלה' לו יוציא
סיטה. נבנתה כסותה וכמו זו מכוקים לישע חה כלמוניה, וכוכב
מלך רכיש נבנמיה געלאך וגלה געלסן הנ' בדורן לאחר דבריהם
שם נטפוי ז' ומגען זטער געלסן צאלאט' [טכני דספרא] פלי'
וזהו [למן] שיך די' קהורה געלסן מ' מיקר בפנינה, קדול כתהנו
ו' מהמתם בדרכו ה' מלחת מומחה מוכוּה בנדיקת' דפער' י'
ו'ין כל במקומות, ובפ' לא' בס' גוסחותם שלם מכת' ה'ון דחמא
סכה לבטמירות נזקנות טכסה בוכ' גוון זומר מענילת פלמא
כו'ו'ר' בזדיוקה פ'יע', זוגה'ב' מדין לע' טמלו'ן כל ציור די'ן
סיטות' טבורי לך' יתקן נציג' לחוט טופח וגה' לטב' צויניות
טב'ו'ר' כל מושת' כטמולה פ'יע' ו'תכל'ע' ומל' אה' באנט'ו'ר' צו' רוח' גמור' נטמ' ו'ע'ג'

(ג) ו' זרלטה צולג נקודות עד להרי גזרו יוסט פדרק רודן ברכבת
צפוקות, מוגין חותם צפקה טברון צולג נזקה, כמו
בכטול כז' רלה גרוות-מוסגין דגיטי עז' טסק צב' לא וסח
טפלת מהצ' יוי וסתה כר לחין ולין כלון הפק נברא, והגנרט'יל
ע' נצאנזווו סר' כצ' מוסט פאלן נו' ולוח גוזלו מל' מכה
חווק ב' וססתו, וו' ים מוכחה וו' גנו' גנו' כה' ומ' נו'
סמן נזקי רתקה, וו' יס' צו' פטלה וו' פל' צב' לא וסח
לדרה צפאת וסתה, אה' נס' צב' לא' וסח לו' בלהוח' צולג
צפאת וסתה, לו' ברהוח' צפאת וסתה וכטמיה רול'ס וו' לר
הסיג'לו' ז' נזקי גזיקה, ומפני' דגיטי ס' ל' זב' קטרו' כס' ש'
ה' כטמיה כו' ז' נזקי גזיקה, ומגנו' דגיטי כטמיה ז' נזקי גזיקה' ש'
ה' כטמיה ז' נזקי גל' עמודה נו' בלהוח' צולג' לא, וממי' ז' נזקי
בלול, נזקי גזיקה, גנו' צולג' צפאת וסתה לו' במטיב' תל'ות
תער מארגל, וטפ'ר ובלג' נקם גזיקה צ' ומל'ס ממלה; ה' צולג
ב' נס' וסתה וסומלה נו' ודק' כטמיה מקי' כטמיה נזקי' ש' ולו'
ה' צולג' כטמיה נטח, טכ' נזקי' מידי' גנד'י כטמיה' נטח' צ' וט'
ב' וסתה נטח' ז'ן וסתה ל' כטמיה פטלה נלה' סופת' לפ'

לט. ווילן מומלא ליעון מטכלה כנ"ר קו"ד
טוטה, דלאס כ- מוקם צונצנץ גומלן מאכל
על מוקם גומלן, לו בכ"ה י"ז לו שוקם
כ"ז כו"ז מופקען אַלְמָנָה נס' ק"ה
בצ"ו. ווילן מומלא בנטול גומלן על טוקטן. וואלן

הנרגן: כוותל' כיהם למלט מוקומת
כגון ספקט פיטרין כמקומת
לממליך זינה ב-בשעתו. מונע
טברון: לדוד עלה נבר, שמי' זיל' זיל' זיל'
ובכלם: וונקיס זיל' זיל' זיל'

גמי דרכו, נעלם. בתיו נעלם: ו' ב-
דרכיו יולְלָהן נוֹתֵן גַּל, גַּמְלָה זְמִדָּה לְבָסָר
לְמִקְוָתָה, קַנְמָדָה, פֶּרֶר, קַטְבִּילָה, פְּעָנָנָה, גַּל
הַדָּחָה. כֵּלָה, צְלָלָה, גַּשְׁתָּה מְקוֹתָה, דְּקַפְּקָה, בָּוָה
גְּמַעֲנָתָה, טְמַכְּתָה, זְוַדְלָה, מְוַקְמָה, נֵה
מְסֻקָּה, נֵה קְלָמָן, קְנַעַלְלָה, סְפָקָה, גְּנוּזָה
סְמָדָה, וְרָמָה, לְאָה, אַטָּה, כָּל, סְפָקָה, צְמָטָה,
טְמַלְאָה, צְמַלְאָה, גְּמַלְלָה, מְלָאָה, צְמַמְלָה, שְׂמָכוֹת
טוֹמָשָׁה, וְסְפָקָה, קָסָה, מְרָסָה, לְיָסָה, וְן, גְּמָנָה
קְפִיכָּן, פְּגָסָה, וְלָה, יְדָעָן, מְרָגָעָן, מְרָגָעָן
כְּמַלְאָתָה, מְלָוֵן (וְיַחַד), מְלָאָה, וְלָנוּ, גְּמִי, יְבָךְ
לְוָה, קְרָזָה, בְּזָבָן, חְמָרָה, נְחָמָתָה, קְרָלוֹתָה,
בְּכַמְבוֹרָה, חְמוֹלָיָה, מְגַזְּבָה, מְפַתְּחָה, בְּגַזְבָּה
קְמַרְמָה, וְצִינָמָה (בְּיַחַד), בְּגַל, פְּלָיָה, מְקַסְפָּה, דְּבָשָׁה
מְלָאָה, שְׂקָפָה, סְטָמָפָה, לְלִימָה, קְוָטָמָה
סְוָמָלה, גַּעַת, צְדִכָּה, וְן, מְוַתָּה, צְמָמָה
גְּוָלָלָה, אַשְׁרָה, בְּדַמְדָמָה, נָהָרָה, סְפָקָה, דְּרוֹמָה
וְלְתָמָלָה, קְפִיקָה, פְּגָה, מְרָגָה, (אַסְטָה) (דְּלָסְטָה
וְלְלִי, מְיַקָּבָה, בְּזָמָן, בְּזָמָן, גְּזִילָה, וְלָה, מְנָהָיָה
סְטָמָה, וְלָה, חְמָרָה, צְבָתָה, קָסָה, דְּסָמָקָה
צְבָתָה, סְוָה, הַלְּמָה, וְדָמָיָה, צְלָמָיָה, כְּנָעָלָה

פספק נמנעה המכפיל, מטעם סכמתן כה מפוקטן צוין שיק ספק, כמונעך המכפיל נמנעת ספקם וארץ מטה לפיה, מה צוין כן בדרכיו ייקי נעלם ספק מה גולן זה מונעך גולן סמעך סמי, והיכל נמי לכוונה, גולן סנות דמיון, ומהנה לא במלון (ו' י'') וגולן ספק גולדס או נונומען קודם ולם מוניל עונשין לא עיקר ולם טאנטן לייט שחניות דמיון, וגם מה מי ית לנו לוטר גאנטל האפרה. ספק מגע עומלהט מט נעלם כוות מוקם צוין מהזקון מלוטר לתייסר בר אין מהזקון טומוהט כצער מלוחט כווע צומת נמלה זוסכי נמי צוין ציך עכטוי על כרט דין דס ג. נייסו וס ייך גלומות, דעס טאנעט מאטס ככמוני בטומוהט זעה (ב') [ד ע'ו] ע'ו' וועוד נעלמה דלען דמיין קלען, דצלען

מ' רוחה מפער לדג' מטבח במקף כלַג.
נוקוט דום נועול אל מלחה, וק' ספק בְּכָה לְלִבָּה
אתא טמא ספק דמלוכית, לדג' טה' ספק טפייה,
או. נך נוילא דטמינו עטמס' סט' גויא זכתה
יאיס עולא פנווומטס' עד טמיטא לא' טמי' נלי'
מקוס' שפא' נס' לאט' לאט' לאט'. לְדָן וצָהוּרִים
איסטל' נמאלווע קמ' יי' צ' נטימען מ' כ' במליך' לט'
ולמר' דלט' נצעין נדייק חמוץ' וטזקון לט'
ונצעעל' דוכטעל' ניט' קרומ' מוקם' לט', טפלו'
זאולח' ור', דלא' מ' מיט' לט' הא' ק' משלחת
טפקייה מהולין, כגון יולדת טמאנל' מהר' ימי' לי'
וילא' מלהממוֹן ניט' קמיין' וטומל' ציט' קרומט'
בעלה מל' מקוס' טמלה טה' קומלה עריכ', וויה'
סקפלס' ו' נקיס' וטנלא' וטמאל' ניט' מה, דעםם
ט' ט', חמיין' נויחט טמלה אט' יט' מהממוֹן דלא' דלא'

גוזר מפרשין

לכל מלאכה שהוא או דרשו, ולא היה זהקה שתשתחט כזרוי שייהה ספק זו כעיקרות חזקה. וזה שכן אין היכא שבבון מעשה שורתה לכוא ספק שנעשה במצבו, ואין הספק בכך החומרה. טמא ניקב הוושט ואין מוגעל גודל בבחמתה זו שhortant, וזה הוא גנדן חזקה שהחומרה קדום. צמיחות הספק בחזקתו זרב גבורתו שטומבי-בחם-שחיטה. אבל באשה, בכבל ו'גומי ספרה אין להתחלט לה חזקה שבודאי (אנון) [גאגאן] כל אונן ז' ימי נקדים חסרה ע"י הטבילה כשבתוכלו כלותין, ורק כשלובלה יש לה חזקה על פיו אורה בלבילה, והנה אכן דין חזקה זו ויתרתה בטשותן, אין נזואה לוי. אבל הוא כתוב איך אף לא בברכתיו החמבודר. אבל לעיל בכבל ספק פפייא כתובתי בגולין וחומר טמן ק' ר' מפה יני אונן זרא וגאגאן שיש ספק על נזוק שליא בקבוקים שליחות הרף ספק בבעשה המכשיר (אמרי בדור)

(ש') דמרורה לע' התם הספק דרומה ולשאר ספיקות כה' ייב. מקשין שם לעלא מכשיר בשבל לה קוז מא שנא מטפוק דרומה. ויל' דמרורה לכל חומר או לאלו הקשייא: (אמרי בדור)

קצ' א (כינויים פק' ד) בפנואר בחולין פ"ז וביבורות ל"א שהקשו החטפות דינמו
השחטה הוראה ע"ש ברבריהם כה, נ"ב, יעוץ בפלוי טמן ל"ג י"ק י"ד וויה והונ
שבכא מזכרי התספנות האל ואית ליפק, מלא הקשו ברוק אללו טריטו וק' מספק
דורסה, אבל ברברי התספנות ה苍ם בעקבות מסימי' בחרוגם וכן הואיא דיבך לודן.
יעוץ בפרק מגדים גושבאות הזכן סימן ל"ג ר' ר' מה שכתב, שהעיר בוה על
הפלטי. וכברת המחבר כאן יש לדוחות, ושאיי בגי צודה עורה דא"ע"י הספק שבנט
על כל גנס לא נערק ולפער חזקה שהרעה ששהה משטרת לעלמא
בכונת העלה רק מען שוק הגוט קרכוב להערכה, ואמרין על' להיאר דראיה
שבדבילה פונצ'ון חזקה, אבל באיזה אחד החבילה צמיחה הספק לאפלער, וילמא
בעיג שתחזוקן שיזעיל לה טבלית כבר נתעקר דמה ובטעו, החזקנו. ו/or [ווען] כמו
במקה, שעיג החזקון אויזיך בספקינו אלמלפע אוירין שבטעתה היה מה שבערנו
שבמקה זו יש להזדה לאתמא. ובספק בשחיטה אין און סותרים החזקן כלל, והוזקה
היה תידר שיש בהבהה וז היינר כשתשתט כדרין, ועתה יש לנו ספק אם נשחטה כדין,

הערות והTHR

ב) עין לעיל סימן לג טעיף נ"ז (ט' ג' ג' ב') נראה דעתל "לא נעשה":

תשובה קעז

אוכט נ"ה מהר' פלצ'ה טמ"ג שפומפלג ומופולק מוכח חולון נמל
פיסיות חל תלמידות כת"ת מוו"ה טמלה נמן כ"י לגד'קן
עלנשטיינס: —

קרתרון שבמגיני צבאותיו ווינן לדללו צבאות נעל דבורי' ק' טכני גולומיט ח' 3 וויל מלון מה צבידי נעל כבשה חקלתני ענד ענשתה נעל' ד' למלה בס לה ומוקט כל הנטאים מך מלחה דס מאר' ונזכרם צדיקות משליכ' ל'

ממשלי"ו זכרי"ט קיון ק"ל י"ג ענשה פירד כהונוגן צחופון סלון פתק
כל דס כתלה עס מ"ר ב"ן נונה בענשה מטה"ר בר' חלץ של צלהה
ס"ס משך זוקמה ובזהה לנטקן צבאהה ולকפוד נקיין ק"י פטוט
ענני" ר' דהה ס"ס שפוקת צבאהה ווקפלה נקייס
הדרס כרואה העס מ"ר חיינס קותהים ולויים ומפקחים הילג מלהנין
ילולות ח"ז זכרי"ק ק"י כ"ג טאלין לנטקקון מיטפה ווקפליית יוס
מיין נקייס עד פעס צדריק מאל"ל ומאל"ו ה"כ ל' ווקפק צי'
ד"י הס סדין דין להמת למקהיל כ"כ קו לו :
אין קפק צברת" יפס מולדת ובול סביבון טילטלס צסיתעל צוא סדי^ה
ק"ל כבל הגאנס כלעה נגידל מה"ס וגינידן צצלאגניז מילו"ת היינו
וועל סוללהו דסתם מיעלי צההה שפוקה ומכתה בגומת ונול דלהה
וס דס כ"ה גמ"ר סההן עכ"פ ציוס צההה בגילת נלוות צוקטה
ו צענונה ציגוניה מל' יוס נל' יוס מהזיך דס עטס מ"ד לדס

רָאשִׁית דְּבַר הָגָן חֶדֶד דְּמָסֵף טָלִיכָה מִלְגָנָת פְּתִימָת סִינָה
לְיִנְנָה הַפְּקָדָה נְסָלה עֲזֵלָה טָמֵדָה בְּמוֹלִין וְזָקְדָּן חֶ
מֶתֶם נְדָה סָמֵךְ עַד זָהָרָה קְפָלָה וְלִי כְּמָה קְפָלָה וְמִלְתָּאִי
צְדִיקָה וּקְרָבָה בַּיּוֹן דָּלָם רְדִיגָה סָהָה לִי נְקִיָּה וְתְּלָבָחָה
צְמָחָה טָפִילָה מְלוֹת חָמֵץ "הַתְּצִדְעֵנִים קִפְלוֹהָה עַזְיָה דָוְקָה
וְעוֹד דְּסָלָג זָהָר צְקִיָּה קָלָנָה צָסָה כְּמָה פּוֹקְדָה דְּזִדְיקָת מְלוֹין
וּסְדִיקָן צָעֵן נְקִיָּה סָהָה לִי כְּלָתָה לְכָרְבָּה מְכוֹמָה דְּזִדְיקָה זָהָר
קָגִי צָמָה צָלָל סְלִינְגָה פְּתִימָת מְקוֹמוֹת: —

וְזֶה עֲשֵׂה כִּי דָוִי נַמְפֵר וּמוֹל וְזֶה לִידָה לְקָדֵל מְנִי סְמִינִית
סְמִחוֹת וְזֶה פִּיסָּה כִּי דָס נַדְה סְמִילָה הַדָּמָה מְשֻׁמָּן דָּלָם הַמְּלִי

האמנים היה שמתוך מעתם לאחמי הפליגו ע"י צדקה מענעם הלאה"ז
ולכן לאתמי הפליגו בלבן דוד זעיר ועפ"ל מומנטס צמ"ק ח' כל
דיס צצ' נומל' לנולס ונדעה הילטונא סקסמה המהמץ צ"ק קפ"ה
ההיא היל' ג' דעת דסקט'ל וה"ה צ'יל' כ"ה א' היה זה הוה נודען כל' כל'ו
נטונגה ושיינן נפל דמן אין דס' צמ' צ'ק הילטונא סקסמן' היל' צ'יינ'
עכ' ס' דר' מומט' וגוט' כענין נהג לדל' פומת' היל' קרלטן' היל' ידווע'
טהילינ' היל' לבוק' ועמר' ובפלט' לפמ' טק' חומ' צנדלה' ג' ג' ע' ז' ד' ס'
שלט' וכ'ו' וט' ס' ע' ק' ג' מ' ט' כו' דיל'ת' מען' ל' הי' הי' דיל'ת'
וננט' וודאליסקס הול' צ'ק דקל' טלאה' ק' קפ' ט' דל'ין לד' אמקוד
היל'ויל' דס פומת' טישור גבריק' ואננה היל'ון ס'ל' מקל' נפי' ומכלך
היל'ק' הפליג' ביט' למולחית' דס ע' ג' העד' וטעות' מענו' ק' ק' ע' פ'
ודצ'י' שעוזות' הנדרונ' נמל'ת צ'לדייט' יע' ס' ואוין' ס' מ' ע' זה צ'ל'
בדידית מואלי'י' כל'על' ככ' נסכו כו'ה פומעט' ככ'מה' נס' ט' יולדת
בקנילה' וועלטה' צ'ידינו תל'יה' ווילמנס צ'יכ' צ'ל' ס'וט' למולחית' דס
בוד'ל' ט' לול' וסענין' צ'ה' דוד'ל' היל' צ'ינ'ו' לדס' נדה' הפליג' פמ'ו'
טצטיעטל' ה' יול' מסמוק' נומל' וחוקת' דמי' מאמקי' מ' ד' י' ג' נו'
טמתקת'הן היל' דיך' האקוו' להולט' נפה' קנט'ה' פומות' מטער' ס'ט'
התקפת'ן י' נינה' לא-סתמפט'ן בע' גדרים' ווילט' צ'י'ו' מהל' שאגנרג
הה'ס'ה' עכ' ס' ט' ז' קרטין' גוט' וממש' ולכט'תפ'ן צ'ו' קול' היל' התקפת'ן נעד
בכשיט'ו' גרכ' היל' קרטין' היל' מעוונ' וווחחת' צ'ל'ין' צ'ן' דיך' מ' מוקוד
לט'ויל' א' צ'ט'ג' ני'ג'ינ' וו'בוופ'ל' ה'ו'ו'ו' צ'ן' דיך' להויל' כבל'ו'ו'
רכ'מו' טאט'יע'ו' כל' ס'ג'נו'ן' צ'ק'פ'יל'ס' נעד'ו'ו' ה'ו'ו'ו'ו' ה'ו'ו'ו'ו'
לט'מונד' ניל'ק'ם:

היוות וכן וככדי מימי קדם י' ציל מעמידים כל הדרופט' כי דרכ' נסolder
כלויות כיוולם צהלו שאלנו מהלוי' נס ומעתה הם נל' מומחו
כמיטיער ליפוכו למת' נו י' כי' טליין לוותון כוותון לוותות ספטופוט
כגדליך' מ' נו צוון סכופט' זמינו מעדים פלורות הלאנו ונולין עמה
בגמינו כלויות נלען לסס עי' זדיקס וכטירוף קטניין סכתתץ' לעיל
טולין דרכ' סנקז לסתולין דרכ' מועט כזה על סטוט טט' כ' כלות
תלוי' סס צוול' צה על פ' עדות קטלופוט' סרי' קטלוי' נטה
דולגה נתקל טפינו צלהלומית דס ממעס זא ולתלהות צלדרין עכ' ס'
נכמוך על זא צינצ' וצחלי' כלויות נט' וופט' וכדי תוק' ודוח' ט
וות' ר' ז' דס נדה דפלגין להלט'ך' ו' וטט' ה' הנ'ל' וכדי למקומ
עליסס צעתה סדקן צלן נגב' נטי עמי נתי תענוגין כי צממיין
הלאן טמי' טז' וט' לוו' לאהמי' ציביסים ולט' נימומי' ח' גל
צינומות' ה'לו ט מעמס לאלהומית דס ה'עט' סכתתץ' מסכתה גדוליס
עמוק' וכם' סט' מ' חלילה לי לטשות מעמסם הם נל' צדיקת
משדי' וכמ' ט' געל וייתר חז' נסלהיך וס' ענתו ילהיך נספה
סיקלים וכטט' ה'ג' דט' ח' ט' ג' טק' ע' נקלו קפ' נט' סט' ק
קובל מסדר' ע' :

תשובה קעח

אָמַגְנֵם הַצְּבָאִים בְּזֶה בְּנֵי קָרְבָּן וְבְנֵי נָעַם וְמַנְקֵן כֹּחַ דְּלִילָה
סָוִת כֹּל יְיִי סִטְסִיטָה מְכֻבָּה וְפְלָעָה וְמוֹדָה פְּמוֹחָה
סָדוּמְוָלוּיָה דָס וְלִימָה עֲזֵזָה כָּלְמָתוּמָה וְבְלִימָה צְבָגוּןָה יְוּלָמָה דִּין פָּס
וְנוֹמָמָכִים לְוּמָהָה דְמָכָה כִּן יְלָשָׁה סִטְסִיטָה לְהָהָבָה צְמָוֹנוֹת אַמְּקוֹס
כְּמַקְוָה לְזָהָבָה כָּלְמָיוֹתָה דְגָנָלִים סָדוּמָהָה צְמָוֹנוֹתָה יְסִיס נְדָה
לְלִשְׁׂחָצָלָה לְלִלְלָהָתָה צִוְיסָה וְסָוקָתָה כְּכָל יְוּלָמָהָה
אַמְּכוֹמָה וְאַמְּנוּנוֹתָה דָס נְזָהָתָה כָּלְלָה וְפְסָקָה דָס וְמַתָּה כָּלְלָה
לְזָהָבָה וְכִינְולָה לְזָהָבָה מְעוֹזָה מְסִיסָה זָהָבָה כִּי שְׁגָנָה לְדָבָר זָהָבָה
לְזָהָבָה וְנְהָגָה נְסִיסָה זָהָבָה וְכָה שְׁיָלָבָה נְסִיסָה צְמָנָה כָּלְלָה וְלְרוּבָה
לְזָהָבָה וְלְרוּבָה נְסִיסָה צְמָנָה זָהָבָה לְזָהָבָה נְסִיסָה צְמָנָה כָּלְלָה וְלְרוּבָה
לְזָהָבָה וְלְרוּבָה נְסִיסָה צְמָנָה זָהָבָה לְזָהָבָה נְסִיסָה צְמָנָה כָּלְלָה וְלְרוּבָה
לְזָהָבָה וְלְרוּבָה נְסִיסָה צְמָנָה זָהָבָה לְזָהָבָה נְסִיסָה צְמָנָה כָּלְלָה וְלְרוּבָה
וְלְצְבָנָה לְעַולְמָה זָסְוּ סְכָנָה סְכָנָה זָסְוּ וְלְבָבָה זָסְוּ;

עַב נְפָנֵנֶר ח'סָה פָּמָעִינָה קָטוֹן סָנוּל נֶה מַכָּה צָבוֹוּ מַקָּוּם
וְגַעֲשָׂוּ יְמָה וּקְמָה וְלָנוּ מַזְבָּחָה נְסִימָה תָּוקָן וְמִנְמָרָה לְמַתָּחָה
חַמָּר מַגְדָּלוּן עַלְיָה כ' יְמִים שָׁלָךְ לְזַעַם דְּרָךְ דְּסָמָךְ לְמַלְאָךְ מַסְקוֹן
בְּנֵתָה לְזָלוּמָה בְּנֵי וְתָמְדָה מַלְאָךְ הַצְּבָא שָׁלָךְ צָבָא סְמָקָה
בְּנֵתָה מְשֻׁבָּחָה בְּנֵי דְּרוּין פָּתָחָה נְגַדְּלָה נֶה מַכָּה לְיִדְעָה
לְמַרְמָה בְּנֵרְבָּה בְּלִינוּמָה בְּנֵי זָבָבָה בְּנֵי גְּזִיגָה בְּנֵי גְּזִיגָה.

ובחרירוד הלאה צפוקן ס' קדרי מילס דקדק צנדה ק' ז' צפומגה
דז' וכס' ג' נלממה חסָת נוועַת כהַת יְתָה וְכֵרֶת מִשְׁעַן
חסָת לְמַקוּן מַקוּן נַמְלֵל וְתִיְתְּ אַתְּ בְּל' ז' זָוַעַת
טַוְמָהַת נְלָבָן ס' צְמַקְן פַּוְתָּחָן ז' מִיְתִּי דְּגַיִי מַוקְן
לִידָם גִּיטְעַן תְּמָלֵל נְלָמֵן לְסָהָה וְסִיכְיָה צְהַקְמַת טַוְמָה וְתִיְתְּ מַוקְן
סָסָס לְמַלְלָה צִירַגְן דָּוָה דָּס לְפָנֵינוּ וְחוּמָה דָּס מַכָּה שָׂוָה לוֹ צָלָל
צְסָגָתָה יְלָל לוֹ מַכָּה נְהָרוָה כִּיל וְאַדְתָּה וְכֵרֶת הַמִּיל לִי מַכְסָ
כְּלָדוֹתָה וְסָכוֹן צָרָה תְּמִיעַן ז' סָס מַחְזָקָה צְמָנָה עַל מַלְמָה
טַוְמָהַת הַזְּוָהָה וְסִיכְרָה וְסִיכְמָה נְלָמָדָה וְעַזְדֵּל גְּבָסָה
טַוְמָהַת נְלָמָן עַל מַלְמָה וְחוּמָה כְּן הַלְמָה צָבָעָה מַרְקָדָה וְעַזְדֵּל גְּבָסָה
נְלָמָמָה עַל מַלְמָה וְחוּמָה צְהַקְמַת צָבָעָה נְגָמָה גַּס נְלָמָמָה צָבָעָה
צָרָה לְעוֹד מַחְזָקָה צְמָנָה עַל מַלְמָה הַלְדָה מַחְזָקָה צְמָנָה נְלָמָמָה
לְנָבָלָה לְיִיה חַלְמָן עַל מַלְמָה חַלְבָּרָכָה כְּבָל וְחוּמָה נְלָמָמָה לְעוֹד
מַכָּה יְתָה לְהָה לוֹ סָנוּל צְהַדְעָה וְדָרְמָה וְמַטְדָּה נְלָמָה וְמַיְלָה
צְמָנָה נְלָמָן לְעַזְבָּעָן ז' סָלְבָּעָן מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה מַעֲלָה

וזה גבר נזק ריש
טפני נסכך
קס"ס ופס נטהול מפה
דמל"ז להילוּס מפה
בחלומות בטופין הולא
בחלומות דיסת לו לאחסן
חילון דלן זית יכס
טלאו ומתקנים פה
לכטוט בךך נסח מילוי
וזה דלון נטפו קלי^ט
לחילון חבל לפון כ
טלאו ומתקנים מסקטן
בכח"ז ווי. קלי. דל'ב
בדעת רימכ"ל סיוט
חולוּס מפעשים ומוחות
קסדרון ווי. נטס נטס
דו זוכן נטס רימכ"ל
חבל נטס רימכ"ל ס"ז
לחמלון וליכוּן חפס כ
ויט נטמר גום לאס נטס
מה פלון כן זוכ"ז
קס"ס ומכל"פ נטס
דclinן דטפין לח ס
יט נטפקן מפ"ר ס
קייימל וט' כיוון דמ
לטמראז פ"ס ס"י
חילון ומכל מוקס י
כיוון דכ"ד כוונן וכ
כפלטס ודרטטל

וְהַגָּדָה מ"ב קו"מ
וְכִילָּה מִדְרָשׁ
כְּחִילּוֹכִי נ"ד בְּקוּן
ל"ט וְתַלְלֵה וּתְחִזְקָנִין כ"ב
לוֹ קָעֲדִים לוֹ כ"ב
חַלְמָנוֹן צָל מ"ס מ
מוֹלְאִי יְוָסָרֶם וְכֵן
חַיִּשְׁנִין נִמְפָה דָמָם
כְּנָעָךְ טָל כְּחַלְמָנוֹן
וְהַלְלָרָה זֶה מַלְאִיכָה כ
כְּרָלָה וְזֶה כִּינָן רְלָמָה
קִירְיוֹן (ל' פ"ה)
שִׁינְגָּן ב' יוֹסֵף נֶם
כִּמְהָ קִי' וּמִלְעָן דִּין
מַחְדָּר לְמַקְרָב יוֹסֵף
בְּכֶלֶב ג' חִילָּה חַסְפָּה

ובזה, חומרתי נגזר
עד בקען
הו מיל וכל מליחכה
חל ע"מ, נצצת סיטט
דלו"ו ע"ט ה"ז קרל
(פ"ג ע"ח) העומדים
יתברטו כי"ז לפ"ז סול
רחן ט"ז נצצת ו

קמץ כבש מהר"ש

סימן קמח

מהו' הרב הנה"צ הסקבול וכו' מורה יוספ' מאיר וויים נ"ז
שלט"א בספקניא בארץ הנג'.

כימן קמט

הרבר הרטוּהָג וכוכ' מַוְהָ צָבִי יִצְחָק שָׁאַטְזִיךְ זֶל
ראָבְדֵךְ דֶקְ דָוָנָאָב.

וכו' כיון לרוח נ"כ מפסיקי פורמה שנקנו מלהם ושם נ"כ מלמד
 אך דרכם לא כהרי בפמ"ס כל"ב פ"ג "ה' דפי" מ"ג צב' זוסטהי' חומל
 במיס טהון במקון וכו' סומל חמץין בחן לאס טסלה מפומחהן
 וכו' ופי' כ"כ דמליח דם' כ' הווטה שוכן ווי' מהך דויכ' הולצין
 לאסרךן חכל' נmiss מאי' השכה נטענן ובקב' כל' נס נגי' הולצין
 מסתה' ל' טאקס כנין חייטי סנטמאו' ולצין בקרקען ווי' דילון דלארטום
 בקרקען חמי' דהווער פטצע' ט' כ' ווי' גס טשען מפומס ווי' דה' קרא' ל'
 מ"ס מיס מהטיש ווי' לדמל' מוקט נmiss' דאס קא' דהנערזוט וויל'
 תפלו' נצברת הוי' נס' מהרטיס ווי' סכרי' ווי' נדרה מפהועל'י
 פורמה קרי' דמליען ווי' סכרי' ווי' נדרה מפהועל'י
 וככלמ'ל בקספ' :

סימן קמו

לטמחי הרוב המתואה"ג וכול' מוי"ה פישל פעלדמאן נ"ז
מבייטשקויף בארץ הנר.

סימן קמו

להרבה המתואה"ג וכו' טו"ה מרדכי גראם נ"י
אב"ק אבערטין.

מכתרבו סגנוני ועד' באלתו נכס פטנטה קב' שמות כע"ז כי
לפניך יפס לכמ"ס נכס נכסות צולב צולב וולו מ"ב
בתוךו, טכני מטעם מ"ב נכס מקרקעין לדס קמפוס צולב מגול
נס בס קוסט נביין להן לאחסן על חתימתו וכו' ויל' כי ולו
כטהן מכופיקס על פמו מטו וכו' דהה חולין כהר חמיטמו להכל
בכ"ד כספס הויה חד וכו' היפלו כרי לנו שבקו ווטס ה"ר בענין
וכו' ואין משבחין בחתימתו וכו' עכ"ל וכו' שמתכטוו כמו כמ"ב
סנו"ל ווועס לקמ"ץ וויל"ק ומגניל' ולכך ווועסן לאטשך צולב ה"ר הין
להצענעם על חתימתו בסאות כלו נושא ומכל מוקס מפלוי חומר הייסול
ה"ר וудין גו' יונן הגט דטמי ווועס ציערכו מוד ל' יוס וויפטס
ג"פ פטנטה קהיל"א ווילרטס ברילס חתימתו לי ווועט מ"ב
בקמ"ץ דנס בחתימתה ג"פ סני לאחויין חתימתו ווועס' ברכה
יוסף חיל"ע פון ס"ג הוועס כ"ג סוכינ דנס נחותס ג"פ צבכועה ה'
וומפקין מוד ל' יוס תלוי חפס בוואו החר טני וו"ט נבא"ר ר"מ
ויסקינט סומן כד' ובג"פ סומן קלא"ט ס"ק ייג' ווועט נמא"ט מ"ה
טיעון ל' ווועס נילען מכל קמסס וויל' החר כך לסדר גנט כדיין
ההיל'ך נסוף:

ואם סדר נחן וו"ה נאנכ' יוקט טל כל פים ג"פ נפי
מערס ווועס נילען מ"ס נהא' נז' וויקט סיון ל' ג' דפרטס
צמתקה סגי וו' מ"ס חלק צע' סיון מ"ז ווועט חל'ס כימן פ"ח

להן גם סוף דברי הון בחוקת מוסולקוט דמים שלא בשעת וסתן, וא"ה מהמיר התחמ"ר, ואע"פ שאפשר לחלק קצט, אין בו הברה להקל ע"ש, וכן בתשע' החתום סופר (חו"ד ט"י-קמתה), הביא דבריו הרכ"ג השואל בדברות השלימים התר במעורבות ומיניקו שהרגוינו פניות המקור ובדקו ולא מצאו כלום, ושבכ"ט לחם יהודה בפוף חס', ובכ"ט סדרי טהרתו, החלקו לעין, וטמאו. [מליהא, הדסדי טהרתו כתוב במISKנותו להתייר בותחים דהחותה "שׁ וְלֹא מַטָּעָמָה"], וכ"ע' החתום, וראיתם דברי התחמ"ר, ובמה"כ לא נזהיר אל, דשאניג גבי' וסת דחוקות מסולקוט מדמים לא איזרעה כלל, ומוקמינן לה נגד חוקת אוורה בומבו בא ואוקיע אשת אוחזתת שהייא טהורת, אבל בהרגשה ביבנ"י עירודה כיון שהרגישת-אטטרו חזקתה ע"י עין, שהרי' בטח מעורבות אין מקורה נphant, וזה כיון שמקורת נphant אתבע חזקתה ע"ב' גם בהගות רעיק"א לוי"ר (ר"ס קצ') הביא ד' החתום ע"ש, ולבפ"ד יש להקל, ומדבריו התהפרת למשה גבי' מעורבות שהרגישת-שנטחת-מכוורת להזיאן הילך, מבואר לפוליג ע"ז, וכ"כ בפרשיות הנובי' חנינה (ס"י קכ'). ע"פ' וכונראה שכוננות למש' הנובי' שם' (בsoftmax הסימן): **ופשט זט"ש** "א" לפתחת הקבר בלא דם, אין חילוק בין אם גרט-הפתיחה מבכננס או מכחוץ, ביןו שטרופה הכניס אצעבניא או כליל ופתח פ"י המקור, גם אין חילוק בין אם היה יליה או נקגה המסולקוט דמים או מעורבת ומיניקה, לעולם אין-פתיחה הקבר בלי דם. ע"כ. וא"י מושם הוא לא איריא, שהרי' כבר כתובנו לעיל בשם השאלית עיבנ"ץ חיב' (ס"י ה) הדaca לא שייך לו מה א"א לפח' בבל' דם, ודזוקא בתפקיד החתיכת-אמורי' הפל' מא"ב בכח'ג, וצ"ע' בש"ע (ס"י קפח ס"ג) שאם הפלילה החתיכת-קטנה טהורת, ורק בחתיכת גודלה אמיהנן א"א לפט"ק בלי דם. וצ"ע' ע"ב' עדין גנד (נדזה נז): שכ' גיב' דלא שיד' הכא (בנדוז החה"ד) א"א לפט"ק בלי דם, למ"ש החות' (נדזה נב': ר"ה ליטלונג) דבשערות, וקליפות שמותרים הן לא שיד' בלא פתיחת קבר. וכ"כ השא שלא מזאה כלום. ע"ש. ומהעה כיון דבג"ר לא אטיניג עלה משום א"א לפט"ק בבל' דם, אין זה עניין לד' הנובי' ש"כ' שדרב' וזה שייך גם במוסולקוט דמים, ובתהפרת למשה (ס"י קפח) כי' גיב' דלי'ש' בכח'ג א"א לפט"ק בבל' דם, דהו' החתיכת-קטנה, ע"י בדרכי תשובה שם ס"ק תז, וצ"ע' בש"ו' חסר לאברחים מה'ה' (חו"ד ר"ס מו). ע"ש. וכן ראיינו להמלבושין טהרתו (בבאר מים חיים ד"ג ע"ב) שא"כ הפסבר אמרו מאיד לא אמרוי הכא א"א לפט"ק בלא דם, וע' בחזרה דעה (ר"ס קצ'). והנה בשאלת עיבנ"ץ חיב' (ס"י הגיל' היל'), הביא דברי הרכ"ג השואל שדווח רבי' הרוב בית לחם גוזה שמחריר נס במוסולקוט דמים, דלא כהמנין', והוא מסיק להקל כהמנון', והшибו' הרהמ"ת, שאליו היה מקום לד' החה"ד לדגנא, והוא בראים לי' דבריו תבית לחם יהודה יותר מד' המהמן', אלא שהחайл' ועיקר חומרת הטהרה' אין לה יסוד כלל, והיא חומרא הבהא לדיד' קולא, ומאנטו' (כעיבוכין סג:) שנגעש' חוווש' על שביטל ירושאל מפארה ורביה לילה' אחת וכלה, לפיכך יש להקל. ע"ש. ובמסגרת-השלוח פסק כהמנון' להקל. אך במילבושים טהרתו כי להחמיר בוהה. ע"ש. ובחוון איש' (חו"ד ר"ס פט') הביא מחלוקת המהמן' הסדרי טהרתו, נגד הנגר'א בשם תפ"ל'ם נוגבי', וחט'ם, וכותב, ונראה דלא-פליג'ן דהסדי' ס' מירין' באשה הרוגילת בפליטה מלחמה-בשעת עיבורה והנקה, אבל מוסולקוט דמים, דברי' המהמיהרים באינה רגילה בכאן. ע"כ. ובנראה שלא עין' במקומו של דברים, ואין אלו אלא דברי' הנג'וות להקל בכאן, והעיקר לבפ"ד בוהה שהחайл' ודינו של החה"ד שנוי' במחולקת, ורוכב הטעוקים המהמיהרים, ובמש' ב' בריש אמר', הבו' דלא להוסיף עלה להחמיר גם במוסולקוט דמים-כמעורבת ומיניקה, וכבר מלתי' אמרה' דבב"ה נמי שהרגישה' זיבת' דבר לח' וכברקה' ולא מזאה כלום, הרי' היא טהורת לבעה, וצאו' דברינו בטוהרה. וצור' ישראל' יצילנו משגיאות' ומתחוריו ייאנו' בפלאות עיבנ"א.

נשאלו כי בדורו השני שחתופה בטהורה עיי' נתינת מרד דוחק במשדר כל ביריה המשמשות כדור מהחילה לספר ז' נקיקים אן לא

באותר מהתאמצעים, מאחר שבדקה ביום שקדם הז"ג ומזהה תורה עלי לה, אבל אם לא בדקה בכל הוי ובוים השינוי בדקה ומזהה תורה אין לה אלא יום ח' בלבד ושלמת עליו ששה וטובלת עכ"ל. נור' דראי דמ"ש שחבוק ביום ראשון מהשבעה ובוים השבעי, ואין להקל. עכ"ל. אפלו בימים ד' בלבד הז"ג תורה לא קאי בדוק אדליל דהינו שבדקה ביום הראשון או ביום השני, אלא אפלו לא בדקה כל הימים ונור' דראי דמ"ש שעתה מrown להחמיר כ"ד הסוברים דברינו מחולתו וסופו הנגה מבואר שעתה מrown להחמיר כ"ד הסוברים דברינו מחולתו וסופו לעיכובו. וכן שיטים בש"ע ,,שאי להקל", ולא שיר' כאן סתם לעיכובו. וכך שיטים בש"ע ,,שאי להקל", וכ"כ הש"ר וי"א הלכה ססתם, מאחר שהרביעי לבסוי' שאין להקל. וכ"כ הש"ר (ס"ק קצב סק"ב). וע' בש"ת יאיר יצחק (חיריד סי' סה) שמחלה ציד לומר שהלכה בסתמ לחקל בדייעך בראשון או בשבעי, ושוב הביא לשון הב"י דמותה דמ"ש בש"ע בסוג' ,,ואין להקל" הם דברי עצמו, ולא סיים ד' הי"א, ולכן פסק להחמיר. ע"ש. וכ"כ בש"ת מהור' ש ענגיל ח"ד (ס"ג). ע"ש. אך לא כוונה יש לעמוד על טעמו של מrown: ,,מפני שהוא ספק אסור כרת", ובאמת שמלאור בתוס' הרוא"ש (נדיה סט). שוף לר' חנינה לאין חומרא זו אלא מדרבנן, דאיתא דמותבנן לרוב מדין טעונה דמותה דבבנין ספורים לפניו, שאיך חילק עד' הרמב"ן רבו שפסק לחקל, אלא באחת אינו בקי בדברי הרוב כלל וכו'). וזה מבואר להדייא ממש'כ' עד' הרמב"ן דס' קריב דסוטו ע"פ שאין תחולתן, ותמייני ממש'ב הגמ' (ספ"י מהא"ב), דרבינו הרמב"ם פסק קריב דסוטו ע"פ שאין תחולתן, אבל הרמב"ן כי שאין לה אלא יום אחד ושלמת עליו וטובלת, וכן רבינו שמחה ע"פ שפסק נרב, כי בסוג' כרך דסוטו ע"פ שאין תחולתן, אבל בידינו, וצריך להחמיר, וכ"כ בס' התורות ע"כ. והרי הרמב"ן נגידים ידבר דק"ל קריב דסוטו ע"פ שאין תחולתן, כמו שעיד ג"כ תלמידו הרשב"א במשמרת הבית, אשר בכל ביתו נאמן הוא, וכי לו בקי ככוונו בד' הרמב"ן, ובנראה שנוטחה מוטעה גודמנה לפני הגמ' בזה. [וש"ז ר' בש"ת צדק מליבאויטש חיז'ר סי' קנה אות ב שהעיר כן עד' הב"י סי' קצ'ו בשם הגמ'], בדעת הרמב"ן, והנה לפניו בבב' הטmittel מ"ד הגמ' את אשר ייחס להרמב"ן, ונראה שהוא בכוונה מכונת. וק' על הא"ז שלא ורב מ"ר הרשב"א במשמרת הבית שהוא תנא דמסיע ליה בד' הרמב"ן, ובאמור]. נמצא שהרמב"ם והראב"ד והרואה"ה והרמב"ן ור' יוסי הרשב"א והרא"ה והמאירי והרץ' והארו זרע והרואה"ש ור' ירוחם וצדקה לדרכ' והרשב"ז והטור כולהו ס' קריב דהילכה קריב דסוטו ע"פ שאין תחולתן.

(ב) אולם בס' התורה (ס' פח) העלה במקותו שוף בדייעך יט להקפיד על בדיקת ים ראשון ושביעי מלבד הפסק בטורה שלפני כן, וכ"כ חסם'ג (ס' קיא דכ"ב ע"ד). שאע"פ שב' חוץ פסק רבי וורי חנינה תלכה קריב, מאחר שאין זה פסק מבורי, ראוי להחמיר בזה קר' חנינה דברינו מחולתו וסופו, שלא יהיה יותר מחמשה ימים בין בדיקה לבודקה, מלבד יום שפסקה בטורה. ע"ש. וכ"כ בס' הרוקח (ס' שיין עמוד ר). וכ"כ הגמ' (ספ"י מהא"ב) בשם ר' שמחה. וע"ע בספר האשכול ח"א (עמ"ד קח) שכח, שיש מן הנקמים שכ' ראוי להחמיר קר' חנינה דברני תחולתן וסופו, הילך אין להתייר אפלו בדייעך אם לא בדקה ביום ראשון ושביעי, והכי מסתבר. ע"ש. ובתוס' (נדיה ז): בד' ר' אליעזר, מכאן נרא אשה שטה ור' ג' ובדקת ביום ראשון ושביעי ומזהה תורה החשיב ספרה, ודוקא יום שביעי אבל בלילה צריכה לבדוק בכל יום. ע"כ. וממש מעפש לשונם שכונתם לפסקן ר' חנינה דברינו מחולתו וסופו, וכ"כ הרשב"ש שם. וכן מבואר בバイורי הגרא" (ס' קצ'ו ס' טו). אך האור שמח (ספ"י מהא"ב) פי' כוונה אחרית בדרכיהם. ע"ש. ומן הב"י (ס' קצ'ו) הביא סברת הרמב"ם והראב"ד והרואה"ה והרשב"א ור' יוסי שפסקים קריב דסוטו ע"פ שאין תחולתן, ולעומתם ד' הסה"ת וסמ"ג והגמ' בשם ד' שמחה להחמיר דבר, ושהס'ק כי למגם על מסקנת הסמ"ג בזה, ומ"מ סי'ם, דכין דכל הני רבותא מספקא להו אין להקל בדרכ' שהלא ספק אסור כרת. ע"כ. וכ"כ מrown בש"ע (ס' קצ'ו סי' ח'): בכל יום מוי'ימי הספרה צריכה לבדוק לכתוללה פעמים בכל יום, אחת שחרית ואחת סמוך לבין השמשות, ואם לא בדקה בכל השבעה אלא פעם אחת, לא שנא בדקה ביום ראשון או ביום שביעי או

דקיל' בר' יוסי דט'ל שצירין פרישה לשעונות, וכקדאי תא ביו'יד (ס"ס קצ'ו). וצ'ל שמנגינו בוהה כרבב'ם וסיעתו דסגי ב' עונות ע"ש. וכןס' ע"ז חומרת התה'ד לחש בין השמשות ולכך צרכית להמתן ה' ימים קודם ז'ג, וכ'פ' הרמ'א בהגה שם, וזה אלא ספיקי טובא להקל. איז' דבאיסור ברת ש להחמיר גם בס'ס. אך יש לדוחם דשאני התם שפטש המנתג להמתן ד' ימים קודם ז'ג, וכן ה'ו דושים גודלי הדור רבבים, וכמ"ש בב' בשם רבגו הגאון מהר'י ב' רב. ולכך שאן מנוג להחמיר בגין בכחם וטבלה בדרעיב אחר ספרות ז'ג ב'ל' שחתמינו ד' ימים, אה'ג' דסמכינו על כל הנוי ספיקי להתייר כישיש צורך בדור, כמו שעהלה להלכה בשורת בית דין (חו'יד ס'ג צ'). ר'ו' בשוו'ת רב פעילים ח'ב' (חו'יד ס'ג ז'ג). ע"ש. ועמש'כ' בשוו'ת יביע ב'יע' אומר ח'א (חו'יד ס'ג טו). ואcum'ל].

ו' ומצתתי להג' ר'יך טעיב בשוו'ת בית דין (ס'ב) שעמד יומוד א' ראש בדין זה, והביא דבורי הראשונים שרובם פסקו כרב דסופן ע"פ שאין תחולן, וכותב, שבכל זה גם הרמב'ז ס'ל להקל, כמנוגא בחל' נה'ה להרמב'ז, וכ'ך הרשב'א במסמורת הבית בשם הרמב'ז, ומיש' הגמ'י שהרמב'ז ס'ל להחמיר, צרך להגיה הריב'ז במקומם הרמב'ז ע"ש. והביא דברי הסה'ת שאף ל' חנינה אין זו אלא מדרבנן בעלמא, וסימן, ולפ'ז' אוי מה' ע"ש. בבית יוסף כינן דוחש איסור ברת הוא י'ש להחמיר, והרי גם לד' המתרים אין זה אלא הששא דרבנן בעלמא, ובר מון דין, הרי כבר ב' הרו'ה, שבזה'ו'ו' שלא החמיו בנדה אלא מנוגה בנות ישראל, יש לפסק הרבה דסופן ע"פ שאין תחולן, ס'מ' דבזה'ו'ו' אין שום חשש כרת. ואנמנ ראייתי בסדרי תורה שכ' עד' הרו'ה, "ומרו' הב'י לא נראת כו', שכ' דאין להקל ממש ספק איסור ברת", ואני לא ידעתי, כי אם באנו לדוחות ונפש מפני גוף מי בדקה מפני מי, והפסיקים להחמיר לא מפני שהשתו' לאיסור ברת, אלא דס'ל דהלה'ה כ' בגינה לבני רב, דרבו הוה (יומה טו). ואפ'לו הי' איסור דרבנן היו מתרים. וא'כ' לדיז'ו כיו'ו'ו' שגדולי הפסיקים ה'ה הרמב'ם והראב'ד' והרו'ה והרמב'ז והרשב'א והרא'ש והטדור פסקו להקל כרב, ודבריהם נראים עיקר בש'ס, ושיטת המתרים דחיקא טובא, וגם לדבריהם אין אלו חשש דרבנן שפדי יש לנו לפסק להקל כרזה'פ. וכ'ז'ו'ו'ו' לחקל בגד מה שהחמיר הב'י, אך בשעה'ד' ודאי שנוכל למסודר בשופי עד' המקלים וכן הסכימו כל האתורנים בתשובותיהם. וכן דעת הגאון מהר'ג' בשוו'ת שב' יעקב הובא בסדר'ט. ע'כ. ובשו'ת צמה צדק מליבאויטש (חו'יד ס'ג קב'ה אות ג), אחר שהאריך להביא שיטת רוב כל הראשונים הנ'ל, והעיר ג'ב' מ' הסה'ת בשם ר'י דס'ל דהו'י רק מרבנן, אלא במ'ם' הסה'ת אה'ב' שאין למסודר על רקוק זה, נראה דר'יל' לאפשר דל'ר' חנינה בוגין תחולן וסופן מדאורייתא, ושכנ' ד' הסמ'ג' ור' שמחה, ולכך כי דאף דרובא דרובא דרובותא ס'ל להקל, מ'ם' ח'ו' להקל נגד פסק הב'י. ע'ב'. ובשו'ת חיים ביך' (סימן מה) הארייך הרה'ג הפסיק מהר'א לאירועו בדבר זה אי' הו' מזאר או מדרבנן, והביא דברי הסה'ת, וכי לפפק עליו ע'ש. וע'ב' בשורי חמץ (מע' תמצ' ומצח ס'ב ב' א'ות א') שאוף איש טהור דעת כמה אחרונים דס'ל שמורה לאכול בפסח חמץ שיש בו ס'ס להקל, ע"פ שאיסור כרת הוא. ע'ש. וגדולי האחרונים הספרדים מתירים אשת איש ע"י ספק ספיקא לקולא. ומ'כ' ש (בקונט' אחרון לכתובות ס'ג מו), ובשאר אחרונים. ואcum'ל.

הכא שumbed' ר'י וסה'ת והרא'ש שעריך האיסור בוהו הוא רק מרבנן, ויש לנו ג'ב' ס'ס להקל. ומ'כ' שוג' הפו' המתרים הא ודאי שהיה ראוי לפסק להקל. ויל' שאין ספקם מוציא מיד' והוא של הסובי'רים להקל. [זהן אמרת שמצאננו ב'ו'ב' למ'ן הש'ע' (ס'ס קצ'ו), שהחמיר בדין פולטת ש'ז' להמתן ד' ימים קודם ז' ג'ק'ים, א'ג' דאי'א כמה ספיקות לקולא, שמא הלכה כהראב'ד' והרשב'א שאין דין פולטת ש'ז' אלא ללחירות ולא לעבלה, ושמא הלכה כהרמב'ז דעת'ם' שבחלה'ה ברגליה כבר פולטה וא'ז להמתן כל', ושמא הלכה כהנוגנים ור'ה הרמב'ם והרא'ז והאו'ז'ו'ז' דסגי ב' עונות של יום או' ליל'ה, וא'ב' ימים ד'. וע' מג'א (ר'ס מג'א) (ר'ס תא'ד) שה'ק' שאיר אבו אומרים בשבעות בשעה בסיוון ומון מותן תורהינו, למאי

כ' חנינה לגבי רב, דבכי תחולתו וטוף, משום דר'ה רבייה דרב הוה (יומה פו'), אלא שהואיל ובזה'ו'ו' לא החמירו בנדזה להציד' ז' נקיים אלא ע'פ' מנגה בנות ישדאל, מש'ה סמכינו אדרב דסופן ע'פ' שאין תחולן, ע'ש. וכ'ך האור זרעו' (ס' שמא) וו'ל: וגראה בעני' וודאי, אבל השתהaca הכא ספק זבחה, וספק נודה לא סתמה וכ'ה, הילכו הלכה כרב מטעם ספק ספיקא. ע'כ. ומעתה יש' להק' עלי מון הב'י, שהחמיר כאן משום דוני ספק איסור ברת, כי לו שוקל שקלו המהמירים נגד המקלים, (מה שבאמת אינו נכון, כי רוב מן ר'וב בגין ס'ל להקל), מ'ם' בוה'ז היה לו לפסק להקל, מטעם ספק בוגנות ש'ס'ל להקל, וא'כ' נאמר דס'ל כמ'ש הש'ב' ס'י קי' בשם הא'ז', ג'בי כהן. וע' בפר'ח (שם ס'ק לט). ובמש'ב בשוו'ת יביע א'ז' א'ה' (חו'יד ס'ג לו' א'ות ז'). ואcum'ל). אולם לפי האמור ניחא, דס'ל למ'ן שהוואיל ועיקר האיסור יש' בו ברת, ל'ם ס'ס, וכמ'ש ג'ב' בכסף משנה (רפ'ט מה' איסורי ביאה), וו'ל: וטומאת הכתם בספק שמא דם זה בא מן החדר, וקשה ל', דה' הו' ס'ס, ספק מגופה בא או מעלה, וא'ת'ל מגופה, שמא מן החדר וטמא, ושמא מן העלית וטהרה. ויל' שאפע'כ' החמיyo חכמים משום שאיסור חמוץ הוא. ע'כ. והיינו כמ'ש כיר'ב בחולין (קלד). זהה ולא סמכינו בדין חלה על חזקת היתר, משום שהוא ספק איסור חמוץ, שיש בה עון מיתה ביד'ש, כפרש'י שם. וכ'ש' כרת דחמיר ממיתה ביד'ש. (ע' חולין לא, ובכ'ד). וה'ה לסתם ספיקא. וכ'ך המשנה למלך (פי'ב' מה' בכו'רים ה'י), שאלוי בבכור בהמה החמיyo אף כשייש ספק ספיקא לפחות, שלא יבא להזכיר קדשים בחוז' שטא' איסור ברת, משא'כ' בבכור פטור חמוץ שאין בו קדושת הגוף התינוי בס'ס. ע'ש. אלים לא אחד דאכתי לא יאפרק מהליא, דנ'ה' דבכתרים מצאו חכמים לנכון להחמיר היכא דליך למחלתי, אין לנו להוסיף להחמיר מעתינו גנד רוח'ה'פ, ובמקומות שיש ספק ספיקא לקולא. וא' בכתמים שער' תירוצים לא גנעלו, וכמ'ש מרן ה'כ' ש' שם תלץ באופן אחר. ע'ע' בט'ז' ובתו'ת השלימים (ר'ס קצ'ז) ובשו'ת יביע א'ז' א'ה' (חו'יד ס'ג ז' א'ות יד). ע'ש. וקושטא' קאי דבעלמא נקטין להקל כיש' ס'ס' כיש' ספק ספיקא א'פ'לו במקומות ברת, וכמ'בואר בתוס' ב'ק' (א'). דה' דקה' מטהרת לה מראשון, פ' שטופרת י'ד של נקבת, מ'ו' הראש שיצאה השיליא, והודמים שתראה בט'ו'ו'ו' היהו טהורותים, וא'ת' ואמאי לא היו טהורותים, האיכא ס'ס, שמ'ם בזום ראשון יצא ראשו או רובן, וא'ת'ל גל'א יצא שמ'א זכר הוא, ויל' דלא מאי' למשרי מס'ס דהו'ה קול'י דסורי וכו'. ע'ש. וכן העללה הפמ'ג' י'י' (ס'ג ס'ד במש'א ס'ק'א) בך'ה עוד, שא'פ' שלכאר יש' נ'מ' אם חייב ברת על החלב, לעניין ספק ספיקא, דבზ'וב' ברת ל'ם ס'ס להקל, כמ'ש המל'ם' (פי'ב' מבכו'רים), אך זה אינו, וכמדוכח בתוס' ב'ק' יא. וכ'כ' התח'ד' בפסקיו ס'י קל. וכ'כ' בפמ'ג' בפתחה להל' טריפות. ע'ש. וע'ב' בשורי חמץ (מע' תמצ' ומצח ס'ב ב' א'ות א') שאוף איש טהור דעת כמה אחרונים דס'ל שמורה לאכול בפסח חמץ שיש בו ס'ס להקל, ע"פ שאיסור כרת הוא. ע'ש. וגדולי האחרונים (בקונט' אחרון לכתובות ס'ג מו), ובשאר אחרונים. ואcum'ל.

הכא שumbed' ר'י וסה'ת והרא'ש שעריך האיסור בוהו הוא רק מרבנן, ויש לנו ג'ב' ס'ס להקל. ומ'כ' שוג' הפו' המתרים הא ודאי שהיה ראוי לפסק להקל. ויל' שאין ספקם מוציא מיד' והוא של הסובי'רים להקל. [זהן אמרת שמצאננו ב'ו'ב' למ'ן הש'ע' (ס'ס קצ'ו), שהחמיר בדין פולטת ש'ז' להמתן ד' ימים קודם ז' ג'ק'ים, א'ג' דאי'א כמה ספיקות לקולא, שמא הלכה כהראב'ד' והרשב'א שאין דין פולטת ש'ז' אלא ללחירות ולא לעבלה, ושמא הלכה כהרמב'ז דעת'ם' שבחלה'ה ברגליה כבר פולטה וא'ז להמתן כל', ושמא הלכה כהנוגנים ור'ה הרמב'ם והרא'ז והאו'ז'ו'ז' דסגי ב' עונות של יום או' ליל'ה, וא'ב' ימים ד'. וע' מג'א (ר'ס מג'א) (ר'ס תא'ד) שה'ק' שאיר אבו אומרים בשבעות בשעה בסיוון ומון מותן תורהינו, למאי

את"כ בדיקות יומם שביעי, ושםא-היה-דם ואולליה בימים חמימים, ואין כאן בדיקת יום שביעי, ע"ד. והנה בראשית מאמר אבא העיר ע"ש בפישיותו שאם מצאה דם בלבד הרגשה בתקף ז"ג איננה סותרת הספרה מה"ת וכוכ' ; ובאמת שלא מילא פסקתא ר' ליאו שתרי' מבואר בחוזות דעתך (ס"י קצוו סק"ג), שאם ראתה דם בלבד הרגשה בתוך מי שפירתה טמאת מדאוריתא, וסותרת ספרה מה"ת, זהה עיקר בדיקת דאציד ר' רחמנא היא מושט דם הבא שלא בהרגשה, דלשם הבא בהרגשה א"צ בדיקת, ועוד דם הבא שלא בהרגשה טמא לתרומות ממשום מקומו טמא ונדרה טומאה מפסקת בינוים ולא קריינן בה ואחר תהර (כמ"ש נדרה זו). ע"ש. ובסדרי תורה (סימן קצד סק"ד) כי שעכ"פ דם הבא שלא בהרגשה בתוך מי שפירתה, כיון שמקורו מקומו טמא, אין אותו יום עליה לה לסתירתה. ע"ש. ע"ז ע"ש בישועות יעקב (ס"י קצוו סק"א), שכ' דם הבא שלא בהרגשה לעניין שאין אותו יום עליה לסתירתה. גרא-ברור דהוי מדאוריתא, ולדעת הרמב"ן א"ק סותרת למפרע הימים הראשוניים, ולהרואב"ר אינה סותרת זאינו עוללה. ע"ש. ובשורות שאלות דוד (חו"ד ס"ב בדטו"ז ע"ב) בהגחה; כתוב, שניל עיקר כד' החו"ד בעיקר דין, שהרואה בתוך ימי הספרה בלבד הרגשה סותרת מן התורה, שמתוך שמעינה פתחו היישני טמא הרגשה ולא אדרעה, או שא"צ הרגשה אל-במחלת פתיחת המקור לראייתה, וכיון שהרגשה פ"א כל הריאות שאח"כ שדינן להו בתוך הדך לראייה, ע"ז, בתי' הרמב"ן (פ"ה נב): לחוד סברא שכל שצרכיה ספרה אף שרואה בעלי הרגשה אין זו נקיום יוסתרת המנין וכוכ' ע"ש. וע"ז בשורת בית שלמה ח"ב מיר"ד (ס"ר זי). ע"ש. ומיהו קוטטה דמלתא שרבו האחוריים שחולקים ע"ז וס"ל דם הבא שלא בהרגשה בתוך ספרה ז"ג, אינו סותר מה"ת כלל, וכמ"ש בשורת אבני מלואים (ס"י נב), ומה דבורי החו"ד בונה, העלה-דם שלא בהרגשה אינו סותר נקיים, שאינו אלא משום מקור מקומו טמא, ואינו מטמא את האשת טומאה ערבות אל-בציאתו לחוץ, וכמ"ש בח"ג הרמב"ן והר"ן (נדזה מא), ושם' דונגעת הרא ולא-ראת, וא"כ איננו סותר לתורה כלל. ע"ש. והסבירים בשורת חת"ס (חו"ד ס"י קענ). ע"ש. וככ' בשורת בית הספרה (חו"ד ס"ס מה) שדברי החו"ד בונה לא נהירין, שאף-בימי הספרה דם שלא בהרגשה אינו סותר מה"ת, ואף-בדעינו ספוריין ובוקין הה"ט משום דברי לא"ה חיישי' טמא הרגשה ולא אדרעה כוכ' ע"ש. וכן פסק בשורת ערוגת הבושים מחוסט (חו"ד ס"י קע זוסי' קעט). ובין פסק בשורת ערוגת הבושים מחוסט (ס"י קע זי) שהביא דבריו התשובה ע"ש. וע"ז בפתחי תשובה (ס"י קצוו סק"ג) זי' רבו גנוב"ג ע"ש. וכן העלה אהבה דמלכת דס"ל הכהן, ושכן ד' רבו גנוב"ג ע"ש. ובשורת מהרש"ם ח"ז סי' קם. ובשורת חד-לאברם תואמים (חו"ד ס"י נח) כי ג' כל דוחות דברי רבו החו"ד תנ"ל, וכותב שהאמת אהבה אובל וככל רוחות שבעלם לא-ייזהו-מקומו שבודאי גם אותו יום שראתה שלא בהרגשה עליה לסתירת ז"ג. וע"ז בשורת ברית אברהם (חו"ד ס"י מב) בין דעת (דקיט' ע"ז), ובשורת חלקה יואב מה"ת (ס"י ז). ובשורת מהרש"ם ח"ז סי' מ"ב ז"ג, והנה גם בכור לארהום ערך זלה דפ"ט ע"א) וכו', וזהות הבשיט שלאليل לבית המרחץ-בימי ליבונן-וכעת לא ראייתי מנתג זה בספרים, ואפשר שהחששות טמא ותאה דם בעט רחיקתת, ולא תראה אותו, שע"ז הרחיצה מתנה וαιינו נראת. ע"כ (וכ"ה בס' רוב דגון דקס"ג ע"ב). ומ"מ לנוינו דעתך לסתור הז"ג ז"ג לא-שמענה, ואוקי-אייתה בחזקת טהרה, ובאמת שנעלם מהול"א

אמנם במנינו, שיש הדרה נשים שיש להם חברות ופצעים בחור
חדרי בטנו, והבדיות קשות להן מכך, יש להורות להן כעקר הדין;
שתהיה לה בדיקה אחת בכל שבעת הימים, מלבד ההפסק, בטהרת
וכן מודיעין להלכהamusת, וככ"ב גוזול האורה בתשע. וככ"מ מהה"ט
(ס' ק"ח). ע"כ ובשות' וווען משה (חיז"ר ס' סד) העיר על מ"ש
מן בס' ע' שאין להקל, ע' מ"ש בבב' ל, ע' ש', ואחרונים, שכטבו
ההינין למכחלה אין להקל, אבל בזענונגין בשעת הדחק יש להקל.
וע' ב' ס' קצב', עכ"ל. ואם כוננותו לממר דרמי מודה בדיעבד יש
להקל, וזה איננו דבר כל מה בבחילה צריך לחייב בכל יום, ובדיעבד סג'י
כשבדק בראשון ושביעי, ומיליא אם בדקה רק בא' מהם לא מהני
אף בדיעבד, וככ"ב בשות' ערוגת הבושים (חיז"ר ס' קפט). ואיפלו
אם כביה טבלה, נראה דಡעתן מין אין להקל. ואך שהאחרונים הנ"ל
הקלו בשעה"ד, היינו דשעתה"ד עדיפה מדייעבד כה'ג, וככ"מ כי"ב ב'
בב' א"ח (ס' נה) ד"ה מי שהוא אונס, בשם הרשב"א. והרא"ש
בטבלה בלבנה און להקל, ואא' בטבלה זושמשה עס' עבולה שאו' יש
להקל, וכומבוואר להדייא בשעות חפס סופר (חיז"ר ס' קעה), שהואיל
והרמב"ם והרא"ב"ד והרמב"ן הרוזה והרשב"א והרא"ש והרא"ש
והטרור כולם פסקו זה אחד כדעת רב, דסופן ע"פ שאין תחולתו, אך
הראב"ג ושות' והרב ב' כ' שאין להקל נגדם באיסור כרת, מ"מ נ"ל
בדיעבד שכבר לנו אצל בעלה לא שבקין ואן של דודו"פ הנ"ל
מן פסקו של המחייבים, ומהו בדקה באמצען בלבד: שהרוזה
והרא"ה גלו לדי'-aosרים, וגם הרשב"א בתה"א מסיק להחמיר
בזראי דחווי לאציגרפי להחמיר איפלו בדיעבד עכ"ד. (ועם"ש
חותס הי"ד ס' קפת, ובלחוט ושמלת ס' סקצ'ו, וברוב פעלים ח'ב'ס'
יז ד'ה עוד מציגו וע' בשות' פבי מבין (זיה'ד-ס' קמג)-הדו"ק)
ולפע"ד גם בבדיקה באמצען יש להקל בדיעבד: טבלה ולנתן אצל
בעלה, משום דאייכא ס'ס לkolא,-shell דין זיין בותה ז' ממנה בגנות
ישראל, וכמו שיטים הרוזה, וככ"ב האון, וככ"ל צמה גם שאף
להסה"ת אין החומרה בזה אלא מרובנן, עכ"פ בטבלה בלבד להרשות
להחמיר. וכן מתבאר עד מדי' כמה אחרונים, וככ"ב בס' טהרת ישראל,
ודלא כחבר ויען משה הנ"ל. ומיהו נ"ל שבראתה כתם נוריס ועה
בלא הרשות, הפסיק בטירה וספרה ז', ולא בדקה ביום הרשות
ובדקה ביום שביעי בלבד, יכול לטלטל ולהתחרר בעלה, הדוחל
ידייעבד, ואין להחמיר עליה להזכיר לספור עוד שהה מתקנת חכמים ז'ק
בגנות: ישראאל החמורו כן, על עזבנן; ובכ"מ: שיש צד להקל, יש להקל,
ובכל גנטריין הימנה. פ'ש. ואע' ג. דרבים לחומין, מ"מ סניף מיהא
הויל להקל בנ"ד בכתם. וממן הש"ע מיריע בראיית דם בהרגשה ולא
בכתם: זה ברור לפע"ד להלכה ומעטה.
ד) ובהתו י"ז' יצחק (חיז"ד ס' סה), שנשאל>About'ו שמא בדקה
בטהרה ז' בדקה גם ביום ראשון של הו נקיין, ובמצע השבעה נקיים
התרחזה בימים חמימים; אם תוכל להמשיך ספירת ז' ו' ולבדוק בשבעי
ולטבול, או לא, וכותב, שלפי מה שסתם מrown (ס' קצו ס' ד), בדיעבד
אם לא בדקה בכל הו'ן אלא פעם אחתulo' לה, נראה שאף
שהתרחזה בתהו ימי ספירתה היריה היא בחזקת טהרה, ולא אמרינו
שמא ראתה דם והלה לא, ביום, ולא יהא אלא ספק, אז זה אלא
מדרבנן, שהרי מדאוריתיא אינה טמאה עד שטרוגיש בראיה או שנפתחה
מקורה, בכמ"ש בש"ע (ר'ס' קצ). אבל אם מזאה דם בלא הרשות
בתהו ז' אין טהורת הספירה מה'ת' ווק מדרבנן סותרת ספירתה,
וכא"שרחזה בימים ומספקה לו אין היה דם או לא אינו אלא ספק
דרבנן ולקולא, כיון שיש לה חזקת טהרה. אולם לפי מה שפסק מרדז
שם בס"ד בדיעבד בדיקת יום א' זום ז' לעיכובא, לפ' ג' נוראה שכיוון
שרחזה בימים בתוך ימי הספירה אולא לה ספירתה, ולא תועל לה

המאיר" (שבתו פ"ז: ומוקאות פ"ח), ע"ש. הכה נקבעו מפקיר דינא, לפני מנהיגינו שאומרים בששה בסיוון, "זמנן מתן תורתינו", אלמא דיק"ל כרבנן דר' יוסי רבי עונות טג. וכמ"ש המג"א (ר' ס' תצד) שמנגניםינו עפ"ד הרמב"ם, מ"ש בש"ע ר' יוסי (ס' קצז) דבעינו שיש עונות כר' יוסי היינו לחומרא בעלמא. ע"ש. וכן דעת האור זרוע לאלהך, וכמ"ש בשמנו התה"ל (ס"ר למטה) ומורה"י ברונא (ס"ר דלב). ע"ש. תע"ג בשורת חותם סופר (חיז"ד ס"ג קעת) בדר' הנה בדין. ע"ש. אלא שמרן הח"ע פסק כמ"ש בס' התמורה (ס"י צח), וראביה ה"א (ס"י קעח), ההורקוק (ס"י שיין), והתוס' והרא"ש (נדזה לאב). ה"א (ס"י קעט) כמה ספקות וספקי ספקות בדין זה, ומהם; סברת הראב"ד והרשכ"א שכל דין פולחת אינו אלא לטהרות אבל בעלה לא, וכמו דעת הראה אלא וכוכ"ב בתשו"ר הרוב"ש (סימן מ), ובברת ר' ר' דלא הויא רואה אלא כשלופת ש"ז של זב, וסבירת הרמב"ן שאם הלכה ברגליה פולחה כל הorous וא"צ להמתין כלל, וסבירת המאירי ודוקא בהרגישה שלפלה עוזר כמה ספקות וספקי ספקות בדין זה, ומהם; סברת הראב"ד והרשכ"א שכל דין פולחת אינו אלא לטהרות אבל בעלה לא, ועי"ג בשורת בית דין (חיז"ד ס"י צו).

מ"מ אינו אין לנו אלא דברי מרן הש"ע, וכן פשט המנהג בכל תפוצות ספרדי ע"פ הוראותו בקדושה. אין אמרת שבמנינו כל דין ספררת ז' גנוקים אינו אלא מהחומרא דר' יוסי, דישנותו בספק ובור, לדעת ר' ר' הנגאון מליבאוחיט בשווית צמח צדק (חיז"ד ס"י קכג א' ג). וכ"כ בשורת בנין ציון ה"א (ס"י עא) ובשורת אבני נזר (חיז"ד ס"י ר' ר' נב). ע"ש. ומ"ש הנגאון חותם סופר (חיז"ד ס"י קמג) ע"ד הרה"ג השואל: "...מ"ש מעלוון שלדי רשי" שבעל"ס" קפוג בנקל ממצא פתחי נדה והזיבות, תמהות על המראה, ומה אריד בדור תשਬ"ד יודעים, ובבעלי ספק פולחה קולמוסו שגנת, ורצה לכתבו לד' הרמב"ם, כי באמת כ"ה שלדי הרמב"ם קל לעיד פתחי נדה, משא"כ לרשי" שהוא שיטתם כל המתרירים מן המגע בה"ז לידע פתחי נדה. הנה דבריו תמהותם במחמתה"ר, וננהפוך הוא, וכבר השיגו לבכון" בס' מחשובות בעצה (ס"ט) וכן אהמה עליו בצדך דידי' הआאן רשי"ז אוירבד שללט"א בקונטי, העזה לתקנת נשים בעיניהם נדה" אאות ד' ע"ש.ב. ועי"ג בשורת ערוגת הבושים (חיז"ד ס"ג קעת) שג"כ כי' כדברי החות"ס, וגם עליו תעבור כוס התemptה, וצע"ג. חז"ק כי' קזרותי, ולפ"ז יש לנו עד ספק חשוב אס' להזריך להמתין ד' ימים לפלית ש"ג, וכן ראיתי בשורת דברי מלכיאל (חלק ה ס"ג קב) שתער בוה בקצרה. (המאירי (נדזה, עמדו קטו), כי' שמל' מקום אין לפרש בזמנן הזה, ומשם חומרת בנות ישראל שזריכות לسفرו ז"ג, שאין פליתה סורת אלא לטהרות. ע"ש. וזה דר' הראב"ד והרשכ"א הנילן].

אולים מאחר שדעת מרז להחמיר גם' בהז"ז, וכסתימת דברי הראשונים ההנילן, אין לו הז' מדרביהים ימי' וشمאל', ברם הבו דלא להוטפי עליה לדיחו'ן ואולין בתר' הוראותו מן, וותסאי לו להחמיר בארכעה ושבעה, וכוכ"ל. ואפ"ל אם נגזה האשת' לسفرו המשחה ושבעה, או ששה ושבעה, וברצונה לחזור לה ממנהגה, ולהפסיק בטהרה בסוף יומם רביעי לראייתה ותוחילה לسفرו ז"ג, יכול לישוט התורה על מנהגה הקדום, ולעשות עתיק' הדין שס' מר' הש"ע ז"כ ווכמש"כ בשווית יבצע אולם (ח"א חיז"ד ס"י ט, וח"ג חיז"ד ס"י יא). ע"ש.ב.

(ב) וותבט עיני להגאון מהרי"ח ב"שוו"ת זב פעלים ת"ד (ח'ירוד סי' כ), שנשאל מהחייב לשבט בבל, אחוות נשים שנוהגות בעירם להמתין שהו ימים קדום ז"ג, ואירוע לאשה אחת מהן שאלת טבילהת בליל שבת לאחר י"ג, שאו מהיה החפיפה רהוקה מהטבילהה (ב), ימים, וזה לא שימושה קדם לראייתה, ולכן על דעתם להורות להה לתפסיק בתורה בסוף י"ט רביעי לראייתה, ולספור ז"ג ניחול במימות החמייש נפסק מון הש"ע, ולמדור זאות מ"מ"ש השל"ה (הובא בפתחו התשובה סי' קדו ס"ק ט), בדין זה ממש, להחדר לאשה ללובש לבנים ביום ד' ולהתחל לსفور ז"ג מיום ה', כדי לקרב הטבילה לחפיפתן, וכן הביאו זה להלכה גודלי האחרוניות. אלא שיש קצת חכמים שחולקים ע"ז, וס"ל שאין להחדר לתקדים ב' ימים

כמה צער נצטער אותו צדיק על-מנוג רוב הכל המשפחות בעיר
בגדאד, שמלבד הפסיק בטהרה, לא היו בדיקות אלא בראשון ל'ג'ן
או בשבעין, ותhab, וגטערתוי ע"ז ני לא דודעתי אם יש להם אפיו
סמרק קל להעלים עין מהו וטלתוק, כי לעפאים זומן טבשים באוט
לשאול בענין נדה או טבילה, ומתוך דבריו יוזע למלורה הוראה
שטבלו ע"ז בדיקת יומם א' בלבר, היביא דבריו הגאון בית דוד טבליל
(סימן ב) והגאון חסל'א (ס' מ"ה) הניל' שורה פ"ס ל"ד ק"ל' רב
דסופון אעפ' שאין חחולין נבר, וסיטם, שלפ'ו' מזאננו סמך למשיכו
שדרוכו בקד וכני, ומ'ם ציריך המורה להזהירן תמיד שלא ימשיכו
לעשות כן ולעboro ע"ד מרא שקבלנו הוראותינו. עת'ז'. ובאמת
שלפי מה שגוארה מדבריו שההפק בטהרה היה ממשך כלazon
ביה"ש, א"כ הונאות לבודק ביום שביעי בלבד, יש להן ע"ט
שיסתוכו, אפיו לד' מרג' הויאל והבדיקה של ההפק בטהרה נעשית
בליל'ה הראשון ל'ג', וועל'ה לכואן וללאן וכונ'ו. ועי' בשורת מהר'ש
ענגיל' ח'א (ס' ב): שהעלה שאשה חוליות שראה כתמים ופמד
מחמת מחלתה, ואני יכול להתאר לבעה מכתמים שבבדיקות
דו' נקיים, די לה לפסוק בטהרה, ולבודק יומם א', ובשאר ימים לא
תבדוק, הויאל' ורוה' פ"ס ל' דסגי בבדיקה יומם א', חחולין או סופן,
ומה שאנו פוקסים בעלמא דכענין חחולין זסופן לעיכובא, איבנו אלא
מחמות חומרא, ובמוקם דלא אפשר מוקמינן לה אידינה, ע"ש. וכ'כ'
המהר'ש ענגיל' בח'ג (ס' ג). ע"ש. וכ'כ' בכיר'ב בשורת שם אריה
(חו"ד, ס' מ), ע"ש, ונוארה דמי'ר' בהפק טהרת שמוציאו מדי,
אבל בשחה כל ביה"ש סני לה בהפק בטהרה כוות' בלבד, אלא
רטבא לה עבדו לה, שאם תשנתנו כל כרך מתצא בו' כתם ע"פ' הרוב.
וע"ע במלבושים טהרה סעיף ג' ובעורו' השלחן ס' ק' וכו', ובשות' דברי
בלכלאל ח'ג (סימן סב). ע"ש. מלפנ'ו דידי'ן דמכין שביקר הדין
איכא עקלוי ופשור טובא, ועתה רוחה ע"פ' מראן הש"ע, הבו זלא להוספ' עלה, ואין
אלא שאנו מחמירין עפ' ר' מראן הש"ע, הבו זלא להוספ' עלה, ואין
להחמיר אם עשתה הפק בטהרה מעלי'א, של כל בין המששות' וכו'
ברקה ביום שביעי, והויל' בבדיקה בראשון ובשבעין, הניל' ע"ד כתבתן.
היעב' א'

סימן יז

א) ראייתי ונתקו אל לבי דברי מרכז הש"ע (ס"ק כ'ז ס"ג):
„הגולת שכבות ורע בימי ספירתה אם הוא תור שיש
ענות לשמרונה סותרת אותו יום, לפיכך המשמשת מפתה ואחתה
אה"כ ופסקה אינה מתחלה לספר כי נקיים עד שעיבור עלייה, שה
ענותה שלמים שם תפלוות ש"ז, לפיכך אינה מתחלה לספר צע
עד יום זה לשמרונה, כגון אם שימוש במצו"ש אינה מתחלה לספר עד
יום זה, דהיינו אין ש"ג מסורת עד שעיבור עליה שיש ענות שלימות
מעט לעת, ואם שימוש במצו"ש ופלטה ליל רביעי קהט עת שימושה
במצו"ש עדין היא עומדת בתור עונגה ששית לשמרונה סותרת
הילך יומם ה' יהי' ואשון לסתירותה, וכ' הרמ"א בתזה: ווש שכטבו
להמפני עצם ים א', משפט דוחישין שם תמשם ביום א' בין
השימושות תסבור שהוא ים ואפשר שהוא ליל, ואם תחילה למנות
מיום חמישי היה תור ש"ש ענות לשמרונה לכן יש להוסיף עוד ים
א', וכן וגוגים בכל מדינות אשכנז, ואין לננות. יש נשים שבנגו
להמפני עצם ים כי ים לאין סעת בדבר והמחמיר ייחיר והמליל
נסבר להקדמים עצמו למצו"ה". ע"כ הנה אנו קבלנו הוראות מוץ' כל
אשר יכול כי הוא גז, וא"כ בודאי שאשה שאין ראייתה נמסכת
ירgor מארבעה ימים, בורות להפסיק בפרטיה ביום הרביעי לראייתה
לעת ערבית, קודם שקיימת החמות, ותחילה לספור ז' נקיים מיום
ההממשי לאראייתה, והוא מכלל ז' נקיים, וותבול ביום שביעי לערוב.
ומכל שכן שבנין זה רבו הפסוקים שסוברים להקל בפהו משש
ענותה, לפי גירושת דבינו הנגאל והאנונים בשבח (פ"ז), אבל הפסוקים
אומרים "שלש" עונגה שלימות בעינן (ולא גרטינן, "שש" עונות).
וכן פסק הromebat (פ"ה מה' אבות הפטומות הי"א). וכי הכתף משנה
שגורס כמ"ש הגאנונים. וכי' בפ"ג המשנה (מקאות פ"ח). וכי' ב'